BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an IX, nr. 33, aprilie 2000; 18 pag.

HRISTOS A ÎNVIAT!

(...) „Învierea Domnului nostru Iisus Hristos este cea mai vestită, mai mare şi mai folositoare mântuirii neamului omenesc. Mai mărită şi preaminunată, pentru că s-a făcut cu a Sa putere dumnezeiască, El fiind însăşi Învierea şi Viaţa (Ioan 11, 25). Mai preamărită decât toate, fiindcă şi îngerii şi oamenii au lăudat-o, o laudă şi o vor lăuda în veacul veacului, căci fără Înviere nu este mântuire neamului omenesc.

Învierea Domnului este şi învierea noastră, este sfârşitul şi cununa Evangheliei lui Hristos. Dacă Hristos n-ar fi murit şi înviat pentru noi, căci fără Înviere, moartea şi păcatul nu pot fi biruite. Învierea Domnului a avut marele şi negrăitul efect de salvare a tuturor credincioşilor, de trezire a întregii lumi din moartea păcatului, de chemare a oamenilor din moarte la viaţă (Ioan 3, 14; Ioan 11, 25), ajutaţi de lumina Evangheliei Sale şi de harul Sfintelor Taine. Prin Înviere, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a devenit începătorul învierii celor adormiţi (I Corinteni 15, 20), adică a învierii generale a trupurilor la sfârşitul veacului. De aceea, El este numit *Cel întâi născut din morţi* (Coloseni 1, 18; Romani 8, 29).

Învierile din morţi săvârşite de Domnul nostru Iisus Hristos sunt mult mai slăvite decât cele făcute de sfinţii prooroci şi Apostoli şi de alţi sfinţi ai lui Dumnezeu, deoarece Mântuitorul le-a făcut numai cu cuvântul şi porunca Sa, fără a se mai ruga să fie ajutat de cineva spre a le face. Prin aceste minuni şi învieri din morţi, Iisus Hristos Şi-a arătat puterea dumnezeirii Sale, încredinţându-ne că El are stăpânire peste moarte şi peste viaţă (Ioan 2, 19; 10, 18), deoarece, după mărturia Sfintei Scripturi, numai Dumnezeu poate face minuni cu a Sa putere (Ieşire 15, 11; Deuteronom 3, 24; Psalm 71, 18-19; 85, 9; 134, 6; 135, 4). Învierile din morţi făcute de sfinţii prooroci, de Sfinţii Apostoli şi de alţi sfinţi ai lui Dumnezeu sunt deosebite de cele făcute de Domnul, căci, s-au făcut tot cu puterea Lui, însă la rugăciunea, la cererea şi credinţa sfinţilor Lui (III Regi 17, 20; IV Regi 4, 32-35; Fapte 9, 36-41).

Iar despre învierea sufletească, adică învierea omului din moartea păcatului, trebuie să ştim că aceasta este mai mare decât învierea din morţi. Această înviere tainică în duh se săvârşeşte în cei credincioşi prin învăţătura Evangheliei, prin harul Sfintelor Taine şi prin faptele bune, dar mai ales prin sfântul Botez, prin care murim şi înviem tainic cu Hristos (Romani 6, 2-8; Efeseni 2, 1-6; Coloseni 2, 13; 3, 1-3). *Fără această înviere duhovnicească, adică fără pocăinţă, nimeni dintre noi nu se poate mântui.*

...„Şi înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi?" (Luca 24, 5)

O asemenea înviere tainică din moartea păcatului, vedem în pilda fiului risipitor, când zice: *Trebuie să ne veselim şi să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era şi a înviat, pierdut era şi s-a aflat* (Luca 15, 32). Învierea tainică din moartea păcatului numai Dumnezeu o poate cunoaşte cu adevărat, deoarece El este Acela care cercetează inimile tuturor oamenilor (Psal 7, 9). Prin învierea tainică şi spirituală, omul, încă fiind viu cu trupul, trăieşte o înviere a sufletului său prin harul şi puterea lui Dumnezeu. În acest fel, el trăieşte în Dumnezeu şi Dumnezeu trăieşte în el şi poate zice ca marele Apostol Pavel: *Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine* (Galateni 2, 20; II Corinteni 5, 15). O, de ne-ar da preabunul Dumnezeu la toţi cei binecredincioşi o asemenea înviere tainică, prin care vom putea trăi cu Domnul în bucuria învierii veşnice!" (...)

Arhim. Ilie CLEOPA

* ***Predici...*** (Editura Episcopiei Romanului, 1996, pagina 19-20)

CUIBUL *

Unitatea de bază a Mişcării Legionare

VII. Viaţa cuibului;

VIII. Şeful de cuib

(urmare din nr. 32/2000)

- *Finalitetea comunitară.* Tabăra de muncă nu este organizată în beneficiul cuiva, al unui potentat, al unui particular, aci chiar al Legiunii. Ea are todeauna un scop general, de interes public: trasarea unui drum, restaurarea unei mănăstiri, ridicarea unei şcoli, construirea unui refugiu în munţi, facerea unui dig, secarea unei mlaştini etc.

- *Finalitatea politică.* Aceste eforturi colective fac faimă Legiunii şi îi aduc beneficiul unei viziuni reale a aspiraţiilor poporului. Cu toată discreţia obişnuită a iniţiativelor legionare, vestea se răspândeşte, oamenii năvălesc să vadă în acţiune aceste unităţi care nu cer nimic în schimb şi care execută, cu braţele lor, ceea ce politicienii se mulţumesc să promită în campania electorală.

- *Finalitatea educativă.* Este partea cea mai originală şi cea mai importantă a acestor tabere de muncă. Acolo se făureşte o nouă mentalitate. Veniţi uneori din diferite regiuni ale ţării, aceşti legionari încep să se cunoască şi să se aprecieze. la naştere o camaraderie frăţească. Lucrează împreună, cântă împreună, discută împreună probleme care interesează întreaga naţiune.

Instructorii le vorbesc despre politică, despre istorie, morală, religie. Ei primesc în permanenţă o educaţie spirituală şi o educaţie civică. Învaţă să aibă un ideal comun, să respecte omul, să onoreze munca, să aprecieze sacrificiul făcut pentru binele tuturor. Ei află, în preceptele şi doctrina legionară, pe care o aplică şi o trăiesc, în fiecare clipă, tot ceea ce aspiră sufletele lor cinstite.

Ei se integrează puţin câte puţin unui univers pe care nu-l cunoaşteau, care îi linişteşte şi le redă speranţa în viaţă şi în omenie. Şi, când revin în oraşele şi satele lor îndepărtate, vor fi deja alţii, modificaţi în structura lor sufletească cea mai profundă.

VIII. ŞEFUL DE CUIB

În poveştile populare româneşti, există un personaj cinstit şi surâzător, mereu gata să facă bine şi care reuşeşte să întreprindă orice act de curaj deoarece are inimă curată şi îşi pune tot sufletul, întreaga sa fiinţă pentru a-şi îndeplini misiunea. Este veşnic neobosit, suportă cu demnitate toate încercările, revine todeauna la sarcina sa până când o duce la bun sfârşit şi se realizează. Acest personaj mitic poate să facă totul şi nimic nu poate să-l învingă. De aceea, atunci când Corneliu Codreanu a vrut să arate cum sunt legionarii i-a asemănat cu acest bărbat „nezdrăvan".

El a avut dreptate, căci legionarii au, cu adevărat, în caracterul lor, şi în comportamentul lor mult asemănare cu acest personaj. Totuşi, dacă există printre ei vreunul care merită acest supranume de „nezdrăvan", acesta este şeful de cuib. El trebuie să întrunească atâtea calităţi, să aibă un caracter cu totul aparte, încât ar putea întruchipa, fără îndoială, minunatul personaj din basme. Desigur, aici este vorba de un om curajos dar fără experienţă, care a luat iniţiativa de a alcătui un cuib. Cel de care vorbim în capitolul acesta este şeful de cuib, deja călit în bătălii, transformat de greutăţi, crescut sub ochii Căpitanului sau ai superiorilor s ă i ierarhici. Este vorba despre şeful de cuib în accepţiunea sa majoră.

Poţi avea toate calităţile de bun legionar şi totuşi să nu fii capabil să conduci un cuib. Este vorba aici de o veritabilă vocaţie şi vocaţia nu este dată tuturor.

Nu dorinţa, voinţa sau ambiţia crează un şef, fie el chiar un simplu şef de cuib. Şeful simte în el capacitatea de a comanda şi găseşte în mod instinctiv căile de a-şi pune în valoare această virtute. Celor cărora le lipseşte această capacitatea, cu toată voinţa lor de a acţiona şi ambiţia de a deveni şef, duc întreaga întreprindere la dezastru sau o pun într-o perpetuă mediocritate.

Darul de a fi comndant nu aparţine decât celor aleşi.

Un şef legionar, al orcărui eşalon, trebuie să aibă caracteristici deosebit de numeroase, căci el evoluează într-un univers extrem de exigent şi luptă pe drept să modifice această condiţie şi chiar natura umană, şeful legionar trebuie să fie gata oricând să o realizeze.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

---

* *(Traducere, din limba franceză, de Eugen BĂLAŞA, din lucrarea:* Le Nid Unite de base du Mouvement Legionaire. *Edtions „CARPATI", Madrid, l973)*

VICTOR EFTIMIU, un prieten al legionarilor...

(urmare din nr 32/2000)

Ceea ce n-am spus în volumul citat şi ceea ce vreau să subliniez acum este că, înainte de arestare, profesorul Constantin Motaş făcuse parte din acea pleiadă de intelectuali „progresişti" (alături de bunul său amic „conu' Mihail Sadoveanu"), care s-au ridicat împotriva „fascismului", în sprijinul comuniştilor din închisori, pentru mobilizarea maselor în frontul comun de luptă pentru democraţie şi pace (vezi propaganda marxistă).

Din aceeaşi propagandă reiese că, alături de alţi profesori ai Universităţii din Bucureşti (C. I. Parhon, M. Ralea, Gh. T. Popa ş. a.), Constantin Motaş, semnase mai multe „memorii" adresate mareşalului Antonescu pentru ieşirea României din război şi încheierea armistiţiului, punându-şi libertatea în primejdie.

Aceasta, după ce, cu ani în urmă, făcuse parte din *Comitetul Naţional Antifascist*, comitet îndrumat direct de P.C.R. (vezi P. Constantinescu – Iaşi: *În anii socialismului victorios*, pag. 185 - 186).

În primăvara anului 1949, Constantin Motaş este arestat, de Securitatea comunistă, ca lider social-democrat. În această „calitate" îl găsesc la Interne. Aici intervine o convenţie între noi: cine iese din închisoare, se eliberează, primul, va anunţa familia celuilalt.

După cinci ani de temniţă grea, în care timp m-am interesat de soarta profesorului Motaş (la Jilava şi Aiud), eu am fost primul care am părăsit închisoarea. Şi, conform convenţiei din 1949, am dat de urmele familiei Motaş şi i-am adus câteva veşti de la profesorul întemniţat.

Am găsit-o pe doamna Motaş în cartierul Filantropiei pe o stradă lăturalnică, nu departe de Piaţa Filantropiei. Locuia împreună cu mezinul familiei, tânărul avocat Motaş, în podul unei vile neterminate.

Doamna Motaş, după ce i-am descris viaţa din închisoare a profesorului, cele câteva luni petrecute împreună în subsolul Ministerului de Interne, mi-a explicat cum a ajuns aici în acest pod:

- Locuiam într-un mic apartament în clădirea Facultăţii de Ştiinţe. Soţul meu, ca şef de catedră şi, ca şef al laboratorului de speologie, primise legal locuinţa în clădirea facultăţii încă de la stabilirea noastră în Capitală. În timpul lui Antonescu, a „fasciştilor", toată lumea ştia că soţul meu acţionează în favoarea comuniştilor, împotriva războiului, pentru democraţie şi socialism. Dar nimănui nu i-a trecut prin minte să ne arunce în stradă. A trebuit să vină la putere „socialiştii" soţului meu...

- Multe întâmplări petrecute în acea perioadă (activitatea cu social-democraţii, arestarea, percheziţia) mi-au fost povestite de domnul profesor.

- Da, dar ce s-a întâmplat cu mine, cu noi, după arestare, soţul meu, n-avea de unde să ştie... Eu nu spun că, dumneavoastră, cei trecuţi prin închisori, prin anchete, prin procese, n-aţi suferit, n-aţi cunoscut nedreptatea, foamea, batjocura şi umilinţa. Însă să ştii că şi noi de afară, familiile celor arestaţi, am trecut prin momente grele.

Imediat după ridicarea soţului meu, am primit o somaţie prin care mi se punea în vedere ca, în termen de 24 de ore, să evacuez locuinţa. Ce înseamnă 24 de ore în căutarea unei locuinţe numai eu ştiu. N-am putut să mă conformez somaţiei şi în ziua următoare am fost aruncată în stradă, cu mobilă, cu lenjerie, cu cratiţe, cu munca noastră de 30 de ani. Ca nişte cârpe. Cu o brutalitate nemaipomenită. Cine credeţi că au fost vandalii? Vezi, asta soţul meu n-o ştie, subalternii soţului meu, pe care i-a ajutat şi cocoloşit, administratorul clădirii şi oamenii de servici, deveniţi peste noapte politruci comunişti.

Două zile şi două nopţi am stat cu bagajele în stradă. O umilinţă mai mare ca aceasta cred că nu există. Şi soţie de hoţi de cai de eram aşa o ruşine nu meritam.

Uluită şi ruşinată, că poate să mi se întâmple aşa ceva, disperată la culme, am alergat la prietenii noştri, la amicii, la tovarăşii soţului meu, să le cer o mână de ajutor. Nu le-am solicitat nimic ilegal. Ci doar îngăduinţa de a-mi găsi o cameră şi de a mă muta omeneşte. Dar nicăieri n-am găsit înţelegere, bună-voinţă, un pic de omenie.

Mihai Bujor (M. Gh. Bujor – n.n.) mi-a răspuns textual: „Ştii raporturile mele cu Dej... n-am nici o putere să te ajut..." După eliberarea din închisoare Bujor a stat la noi (în 1944-1945) câteva luni de zile.

M-am dus şi la Constantinescu- Iaşi, prietenul nostru de odinioară. Mi-a răspuns la fel ca Bujor. „N-am nici o putere; nu te pot ajuta..." Constantinescu – Iaşi, era atunci academician, deputat, vice-preşedinte la Camera Deputaţilor şi omul zilei. (În nişte interviuri P. Constantinescu – Iaşi recunoaşte că, încă de pe când era cu Motaş coleg de clasă, la Liceul Naţional din Iaşi, a învăţat cu acesta „să recunoască materialismul istoric şi Mişcarea Socialistă").

M-am dus apoi – povesteşte mai departe doamna Motaş – la cel mai apropiat prieten al familiei noastre, în care totdeauna soţul meu şi-a pus multe din speranţele de viitor, la „maestrul" Sadoveanu. Sadoveanu nu mai e nevoie să spun că era „zeul" partidului; un fel de vicepreşedinte al Republicii; după Parhon. Uitai să spun că Parhon nici nu m-a primit; era ocupat...

Cum credeţi că mi-a răspuns „conu' Mihai"?

Mi-e ruşine să spun că acum câţiva ani eu şi soţul meu am trăit în societatea acestui om, am luat masa împreună, ne-am tutuit, am făcut excursii şi am visat „timpuri mai bune"... Mi-e jenă când îmi amintesc că am plâns de bucurie, de emoţii, văzându-l „doctor honoris causa" al Universităţii din Iaşi (festivitatea înmânării diplomei a avut loc la 6 februarie 1939; câteva luni mai târziu „democratul" Mihai Sadoveanu va jura credinţă faţă de Carol al II-lea, ca senator în Parlamentul F.R.N. – vorba lui Zaharia Stancu: „democrat în uniformă nazistă" n.n.). Îmi crapă obrazul de ruşine la gândul că soţul meu şi chiar eu am putut fi atât de naivi, atât de orbi, încât să vedem în comportamentul acestui monstru înţelepciunea, harul şi cumsecădenia moldovenească...

L-am găsit în birou, singur. Am plâns şi i-am povestit durerea. Încă nu fusesem aruncată în stradă cu mobila. L-am rugat să dea un telefon Rectorului. Era necesar un singur telefon pentru ca intendentul de la Facultatea de Ştiinţe să amâne operaţia de evacuare. Totul s-ar fi aranjat cu un singur telefon.

(continuare în pagina 4)

Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

(urmare din pagina 3)

• (**VICTOR EFTIMIU**) Dar, „prietenul" nostru bun, „marele povestitor" Sadoveanu, n-a avut nici măcar curajul lui Parhon de a refuza să stea de vorbă cu mine, nici măcar „cinstea" lui Bujor şi Constantinescu – Iaşi de a-mi spune clar „nu te pot ajuta", pentru că nu vreau sau „nu am nici o putere". Sadoveanu m-a primit, mi-a ascultat păsul, a fost atent, după care, răsfirându-se în fotoliu, ca un hipopotan, l-am văzut bătându-se cu amândouă mâinile peste burtă şi l-am auzit, într-un sarcasm greu de descris, adresându-mi-se: „Mi-e bine, madam! Mi-e bine!... Costică (e vorba de soţul meu) n-a înţeles unde este poporul. Nici n-a cumpănit câştigul şi paguba. Acum trage, trage... Şi mie îmi este bine!..."

Mai e nevoie să spun cu ce dezgust, cât de scârbită am părăsit casa acestui neom? Norocul nostru a fost că am găsit un om al lui Dumnezeu, un om care nici nu ne cunoştea bine, care ne-a pus la dispoziţie acest pod. Şi astfel am fost salvaţi...

Mai târziu, lucrând amândoi la aceeaşi întreprindere, doamna Motaş mi-a raportat de mai multe ori povestea aceasta cu „mi-e bine, madam!" Dacă n-aş fi auzit-o din gura eroinei acestei întâmplări triste mi-ar fi fost imposibil să cred că o asemenea poveste ar fi putut avea loc într-o lume care mai susţinea că *morala comunistă este treapta superioară a progresului moral al omenirii şi că, marxism – leninismul. a dovedit caracterul istoric şi de clasă al noţiunii de onoare.*

Ei bine, comparativ cu profesorul Constantin Motaş eu am avut ceva mai mult noroc. Comportarea faţă de mine, ca luptător de totdeauna anticomunist, a francmasonului democrat de stânga Victor Eftimiu, pusă alături de *bădărănia* francmasonului *„democrat"* Mihail Sadoveanu, faţă de socialistul Motaş, scoate în evidenţă două atitudini din aceeaşi lume: una curajoasă, corectă, de bună-voinţă a poetului, prietenul meu Victor Eftimiu, şi una infamantă, de neînţeles a „marelui" povestitor Mihail Sadoveanu, *prietenul* lui Constantin Motaş.

Capitolul IV: În vara lui 1954, după cinci ani de trecere prin câteva temniţe staliniste, eliberat, l-am căutat pe maestrul Eftimiu. L-am găsit în apartamentul de pe Aleea Dr. Marcovici. M-a primit, s-a bucurat că mă vede şi m-a îmbrăţişat. I-am povestit cu lux de amănunte, tărăşeniile prin care trecusem: arestarea, ancheta cu grozăviile ei, condamnarea, beciurile Internelor, Jilava, Aiud, Canalul cu alte grozăvii, totul i-am povestit. M-a ascultat atent, uimit, uluit că se pot petrece asemenea cruzimi, poate că a crezut puţin din tot ce i-am povestit. Dealtfel erau şi lucruri greu, dacă nu imposibil, de înţeles de la prima povestire.

Dar nu mi-a făcut nici o imputare. Nu mi-a reproşat că n-am cumpănit câştigul şi paguba. Nici nu s-a bătut cu amândouă mâinile peste burtă, rânjindu-mi sarcastic: „Mi-e bine!"

Şi lui Victor Eftimiu îi era *bine* atunci, însă n-a încercat să facă din aceasta un bici cu care să plesnească faţa milioanelor de oameni cărora le era rău sau foarte rău.

Apropo, de ce însemna atunci să-ţi fie bine sau rău.

Îmi amintesc că într-o zi, în toamna anului 1954, pe când îl conduceam pe Victor Eftimiu spre casă, am întâlnit pe strada Câmpineanu pe scriitorul comunist alături de alţi culturnici marxişti Sadoveanu, Aurel Baranga, Mihail Davidoglu Maria Banuş, A Toma, Radu Boureanu, Veronica Porumbacu, Dan Deşliu, Eugen Jebeleanu, Marcel Breslasu

Cu acel prilej am asistat la următoarea discuţie dintre cei doi privilegiaţi ai regimului comunist (datorită faptului că autorul dramei „Bălcescu" era cam surd, dialogul lor s-a desfăşurat cu tonul ridicat):

V. Eftimiu: Salutările noastre cordiale, domnule profesor!

C. Petrescu: Şi ale mele...

V. Eftimiu: Arătaţi tânăr, mereu activ, plin de viaţă.

C. Petrescu: Tracasat, maestre... Muncă multă, remuneraţii puţine.

V. Eftimiu: Dar, mari satisfacţii profesionale şi politice: catedra, ARLUS, Consiliul pentru Pace, Academia, presa, tipăriturile... merită osteneala.

C. Petrescu: Bani puţini, maestre. Ocupaţiuni nerentabile... E greu!

După ce ne-am despărţit Victor Eftimiu mă întrebă revoltat:

- L-ai auzit pe surd? Nu-i ajung banii... Nevastă tânără, angarale, huzur, lux; e greu, săracul, pentru el!...

- Aşa o fi, maestre. Dealtminteri pentru toţi e greu.

- Minte, Flamurică! Minte cu neruşinare. Aceştia sunt nişte oameni mereu nemulţumiţi, oameni ce merită puşi la stâlpul infamiei. *Dumiata* ai idee ce venituri are acest văitător? Cât câştigă acest Camil Petrescu pe lună?

-Nu.

- Să-ţi spun eu: pe puţin 30.000 de lei pe lună. Auzi, Flamură, 30.000!

- E de necrezut!

- De la catedră şi de la Academie peste 10.000. Din diferite colaborări şi tipărituri alte zeci de mii. Numai acontul pentru romanul ***Un om între oameni,*** ridicat nu de mult, a fost de 120.000 lei. Acestea sunt veniturile lunare ale unui om care se vaită că n-are bani şi-i greu...

Mărturisesc că mi-a fost imposibil să cred că în acea perioadă, după un război pierdut, cu despăgubiri plătite la sânge, după dezastroasa secetă din 1946-1947, după două reforme monetare, mai dezastroase ca seceta, în plină *luptă pentru întărirea vigilenţei revoluţionare,* când mii, zeci de mii de intelectuali români zăceau în temniţele staliniste, în lagărele de exterminare, ispăşind prin foame, sub loviturile torţionarilor, prin moarte chiar, nişte culpe inventate, mi-a fost greu să cred că într-o astfel de catastrofă politică şi economică existau afară, în libertate, oameni, intelectuali de talia unui Camil Petrescu, care sunt plătiţi cu zeci de mii de lei lunar şi care, totuşi, pot spune fără jenă: „Bani puţini... Ocupaţiuni nerentabile... E greu!"

Ţin să precizez că, atunci, leafa unui muncitor necalificat era între 300 şi 450 lei pe lună; eu însumi, ca salariat la un atelier de material didactic, din Bucureşti, fusesem încadrat cu un salariu lunar de 350 lei. Ţin minte că lucram în acord şi odată, într-o lună, am depăşit norma ceea ce mi-a adus un venit de peste 1000 de lei şi ceea ce a constituit, în cadrul întreprinderii, un adevărat eveniment senzaţional.

Era în perioada când intelectuali români ca Gheorghe I. C. Brătianu, Istrate Micescu, Traian Băileanu, Mircea Vulcănescu, Constantin Gane şi oameni politici ca Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Mihail Manoilescu, Ion Mihalache, C. Titel – Petrescu mureau sau li se pregăteau sfârşitul între zidurile reci ale închisorilor marxiste.

După ce am terminat povestirea, în acea vară a anului 1954, maestrul Eftimiu mă întrebă direct:

- Spune-mi acum ce proiecte ai şi cu ce te pot ajuta?

(continuare în pagina 11)

DUMINICA FLORIILOR

Pruncii cu stâlpări în mână,
Cântă cu toți împreună:
Osana dintru-nălțime
Cu Hristos Împărat vine!
(Colind de Florii)

Așa strigau acum două mii de ani copiii locuitorilor Ierusalimului, așa se aude astăzi, în colindele religiase românești, ecoul intrării triumfale a Mântuitorului Iisus Hristos în capitala Sfântă.

Într-adevăr, Domnul Hristos arată celor care au avut nădejde în venirea Sa, că este om asemenea nouă, că este Dumnezeu asemenea Tatălui ceresc, că este Împăratul și Mântuitorul tuturor celor ce au crezut și vor crede în dumnezeirea Lui până la sfârșitul lumii.

Domnul Iisus știa că se apropie sfârșitul Său pământesc, cunoștea ura fariseilor și saducheilor, înțelegea că va fi dat spre judecată deoarece conducătorii poporului iudeu doreau un mesia pământesc, un conducător politic, nădăjduind astfel că vor fi stăpânii cei mai de temut ai lumii. Legea veche și proorocirile mesianice nu mai erau luate în seamă. Mozaismul devenise o învățătură religioasă a timpului, aplicată sau nu de cei ce se considerau „arherei și cărturari". Influiențle religiilor celorlalte popoare erau evidente. Evreii, care țineau la practicile vechi, căutau să-și facă adepți printre populațiile imperiului roman. Astfel religia iudaică era cunoscută în toate țările unde stăpânirea romană pătrunsese. Iudeii, ca și cei dintre alte popoare, ce acceptaseră mozaismul, veneau la Ierusalim aproape în fiecare an și după posibilitățile lor aduceau daruri și multă cinstire templului și celorlalte edificii ale vechii civilizații. De data aceasta au venit să asculte, să vadă un Mare prooroc, care s-a născut dintr-o fecioară într-o iesle săracă, dar care vindecă boli, iubește pe vameși și străini, își întoarce privirea spre cei părăsiți, ajută pe nevoiași, iartă pe cei păcătoși, vindecă paraliticii și epilepticii, dă vedere orbilor, dar mai ales învіază morții (Matei XI, 5; XIX, 22; 20-34; Marcu V, 23; Ioan XI, 41-44). Iată numai câteva fapte care uimeau nu numai pe evrei, ci chiar pe reprezentanții unor neamuri care Îl văzuseră și-L ascultaseră. Poporul credincios era convins că: Acesta este Mesia cel prezis de profeți (Luca X, 19).

Cugetând la cele de mai sus, înțelegem mai bine intrarea triumfală în Ierusalim și urmările acesteia pentru mântuirea noastră...

Distanța între Duminica Florilor și Duminica Învierii este coarda cea mai întinsă între viață și moarte, între durere și fericire, între blestem și bineuvântare, între bucurie și întristare, între cunoaștere și neștiință, între lumină și întuneric. În această zi a Florilor începe zguduirea iadului și a slujitorilor lui: îngerii morții, ai minciunii și ai dezordinii spirituale.

Așadar, prin Intrarea în Ierusalim s-a încheiat activitatea publică față de fiii lui Israel și celelalte seminții, culminând cu ultimele învățături date apostolilor, ucenicilor și celor mai apropriați ai Săi, care vor transmite peste veacuri aceste fapte minunate (...).

Diac P. I. DAVID

- **„Caută și vei afla.** *Predici misionar-patriotice...*" (Ed. Episcopiei Argeșului, Curtea de Argeș –1996)

De Paşti

Peste noapte a
Înflorit mălinul.
Peste noapte s-a
Luminat seninul.

Puişori de puf
A clocit găina.
Berzei cuib de stuf
A întocmit vecina.

Zmeii, pe uluci
Zbârnâind se-nalță.
Rațele-n papuci
Galbeni se încalță.

Râuri mici și mari
Spun de ape-albastre,
Sate date-n var
Râd privirii noastre.

Rândunele mici
Ciripesc în țară.
Pluguri ca furnici
Au ieșit pe-afară.

În zăvoie au
Coborât sitarii.
Pe la hanuri s-au
Cuibărit cobzarii.

Peste câmp o iau
Câinii ca nebunii.
Peste cap se dau
Vântul și lăstunii(...)

ION PILLAT

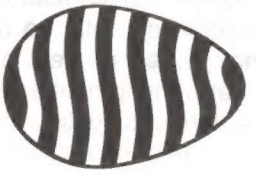

(urmare din nr.32/2000)

CLARVIZIUNEA LUI MIRCEA ELIADE

-fără comentarii-

...Toate semnele timpului ne îndreptățesc să credem că inteligența - cel puțin în adevăratul și originalul său înțeles- nu va renaște prea curând în istoria Europei. Dimpotrivă: pseudo-misticismul și cripto-spiritualismul contemporan sunt cele mai seducătoare crainice ale barbariei. O barbarie mult mai cumplită decât simpla invazie de sânge sălbatic de la sfârșitul lumii vechi. O barbarie mentală care va reduce ultimele rudimente ale inteligenței la scheme mentale (Ce sunt altceva teoriile prin care marxismul, bunăoară explică arta, etica, filozofia, religia?).

Este adevărat împotriva acestor grave și criminale confuzii de planuri spirituale -(spiritul = sex; spiritul = luptă de clasă; spiritul = sânge) se ridică, astăzi, chiar știința. Întoarcerea la realism și reafirmarea autonomiei spiritului sunt, astăzi, două poziții câștigate de știință. Ele, sunt, în același timp și bazela oricărei inteligențe. De la ele se poate pleca oricând (20. ian. 1935).

ROMÂNISMUL nu se discută; el se afirmă - pe toate planurile vieții. Nu-ți poți discuta destinul biologic; poți cel mult să emigrezi sau să te sinucizi. (...) Altceva ni se poate cere: să adâncim înțelesurile românismului, să-i găsim valorile sale universale, să creem în cadrele românității- adică, într-un cuvânt, *să nu încetăm de a rămâne vii și de a creea.* Lucrurile acestea le credeam la mintea omului și cunoscute - cât de obscur - oricărui creer matur. Descopăr însă, cu mirare, că ele sunt senzațional de noi. Dacă nu mi-aș cunoaște clasicii - cum se spune, poate aș fi dispus să cred că a afirma „sunt român"- înseamnă a afirma „sunt fascist" sau „hitlerist". Din întâmplare am încă proaspete în minte lecturie lui Eminescu, Hasdeu, Iorga și Pârvan. Nu-l văd deloc pe Eminescu hitlerist. Nu-l văd nici pe Pârvan fascist.

Îmi închipuiam că nimeni nu poate renunța la Eminescu decât cu riscul de a muri spiritualiceşte, de a ajunge neferitil și mizer.

Iată că astăzi pentru o parte din oameni lucrurile s-au schimbat.

A te mărturisi „român" poate însemna, pentru aceşti oameni, foarte multe ofense grave: te transformi imediat în hitlerist, în fascist, în burghez sau mercenar, dacă nu chiar mai rău.

Asupra lui Karl Marx un român poate să spună „da" sau „nu" și nu se supără nimeni. Dar asupra tradiției Eminescu-Iorga, Pârvan nu se poate spune decât „da". Peste aceste valori nu poate trece nimeni dintre noi. Le poate critica, le poate completa, le poate duce mai departe și fiecare dintre noi este obligat să o facă - dar nu le poate renega.

Dar e oarecum indecent să vorbești de sângele pe care ești gata să-l verși pentru țară, de sacrificiul vieții tale pentru „prosperitatea neamului". Țara și neamul au nevoie de tine și în împrejurări mai puțin solemne. Deocamdată ți se cere să te cobori din tramvai pe scara din față, să nu scuipi pe stradă, să nu primești bacșiș, să nu te vinzi partidelor, să nu-ți treci copiii la școală prin proptele, să aduci cinstea întâi în familia ta și apoi la tribuna publică, să-ți faci o cultură socială, să nu mai spui „las-o încurcată" de câte ori este vorba de un act în care ți se cere muncă și perseverență și alte lucruri mici de felul acestora. (...) Se cere mai puțin lichelism, mai puțină nepăsare, mai multă cinste. Dacă toți oamenii ar fi dispuși să realizeze în viața lor de fiecare zi aceste „lucruri mici" se vor găsi destui oameni mari care să creeze și să organizeze România pe care o vor merita urmașii noștri (10. feb. 1935).

Termenii de „civilizație" și „politică" ar fi trebuit să coincidă și în realitatea istorică modernă, așa cum coincid filologic. De fapt, însă, viața civilă și viața politică - așa cum este înțeleasă la noi, n-au nimic în comun. Cea dintâi privește realitatea națională întreagă cealaltă este realitatea fracturată între „partid" și adversarii partidului. La viața civilă sunt datori să participe toți, căci de ea se leagă unul din sensurile omului pe pământ: CIVILITATEA, adică tehnica armoniei intereselor omenești, arta de a depărta pe om de brută, de barbar. La viața politică participă cine vrea. Viața politică nu este o datorie pentru nimeni. A nu se face „politică" nu este o trădare, dimpotrivă, acei care se refuză astăzi politicii constituie ultima rezistență a spiritului public în România. S-ar putea spune, fără nici un paradox, că ei sunt adevărații revoluționari. Deoarece revoluția înseamnă ruperea oricărei relații cu un anumit stil de viață. Atitudinea non-politică are astăzi funcțiunea unei revoluții non-violente. Șansele ei de suces - adică de cucerire, de stăpânire, -sunt nule. Dar nu aceste șanse de succese ne interesează ci faptul că mai există undeva nuclee de rezistență, de luptă pasivă împotriva descompunerii sociale, de afirmare a valorilor etice, spirituale, civile.

Orice om este dator să participe activ la viața civilă din jurul său, să contribuie la promovarea civilității. Osândirile aduse intelectualilor că nu se preocupă de problemele sociale și politice actuale - numai într-un singur caz sunt justificate: când se constată dezinteresul lor față de probleme civile. Disprețul intelectualilor pentru viața politcă nu e o trădare. A nu lua atitudine față de o grupare politică, a privi cu dispreț sau nepăsare zecile de partide politice care apar, se zbat și dispar - rezerva aceasta totală, față de feomenul general de descompunere a vieții politice, nu înseamnă „trădare", nici „laşitate". *Trădare ar fi numai fuga de viața civilă; renunțarea la civilitate și civilizație, părăsirea postului tău de luptă împotriva barbariei, a haosului, a întunericului.*

Asistăm astăzi la un primejdios hiatus în viața națiunii și statului. Astăzi, mai mult decât oricând, politologul și politicalele predomină; cu ce rezultate pentru „stilul" națiunii noastre am văzut și vom mai vedea.

Renașterea românească nu se poate împlini decât prin înlocuirea treptată a preocupărilor politice prin preocupări civile (21. apr. 1935).

Mistica se fundamentează și se justifică pe o singură certitudine: că din omul vechi - păcătos - se poate naște un om nou-mântuit. Această credință - și această nădejde - se întâlnește aproape în toate manifestările contemporane românești. Se întâlnește mai ales în ceea ce greșit, după părerea noastră, continuă a se numi politică; și care nu este altceva decât conștiința civilă și lupta civilă pe care am pierdut-o noi, cam de mult, de la Heliade Rădulescu și Hasdeu (când cetățeanul încă nu se turmentase, nu se bagatelizease, ci era conștient de demnitatea lui umană și de misiunea lui istorică: România nouă, junâ).

Nu este vorba deloc întâmplător că o mișcare tinerească de dreapta își propune, prin cuvintele șefului ei, să „împace România cu Dumnezeu".

Așa nu vorbea decât Bălcescu sau Heliade Rădulescu (4. oct. 1936).

Fragmente selectate de P.S. MICHAIL

VINEREA MARE

- o privire politică -

În luna aceasta, în *Vinerea Mare*, vom reauzi țipătul durerii: „astăzi s-a spânzurat pe lemn Cel ce spânzură pământul pre ape; şi s-a spintecat catepeteazma bisericii" ; vom prohodi „primăvara dulce" şi vom împietri în aşteptarea bucuriei celei mari a Învierii.

Şi vom accepta, împreună cu unul dintre osebiții cărturari şi acestei țări, Nae Ionescu, că, „paştele este marea dramă prin care, după hotărârea lui Dumnezeu s-au aruncat iarăşi punți între creațiune şi Stăpânul ei, restabilindu-se posibilitatea, la îndemmâna celor ce înțeleg şi vor, ai acelei stări de la început când omul trăia cumpănit şi împăcat cu el însuşi în Dumnezeu. Să facem, aşadar, ca cei simpli şi adevărați, semnul crucii la fiecare act al vieții noastre căci omul nu poate trăi desprins de Dumnezeu şi cazna lui nu poate rodi în afară de EL":

Lumea căreia îi oferă Iisus acest adevăr seamănă uluitor cu cea de azi: un imperiu totalitar se afla la apogeul înălțării sale; spre declin; supuşii acestuia, mulți dintre ei sclavi, erau conduşi de un fel de „comisari" ai imperiului de genul lui Pilat – să zicem - şi Irod; un fel de „nomenclatură" religioasă, bine instruită, bine pregătită şi care-şi apăra privilegiile şi colabora –se pare- cu un fel de „Komintern" roman şi, care, „Komintern" nu se dădea înapoi – atunci ca şi azi- de la nimic pentru a-şi păstra starea şi, mai ales, beneficiile. Să ne uităm în jurul nostru şi putem recunoaşte înreîncarnările de rigoare: „cărturarii", „saduchеii", „fariseii" şi, pe care, azi, poate, nu-i mai cheamă Ana, Caiafa, Iuda etc.

Şi mulțimile, atunci şi azi, sunt greu de convins şi greu de schimbat în bine. Erau şi sunt dominați de: frica de ceea ce datorau Cesarului, reformele îi înspăimântau şi toate acestea se asociau cu ciudatele, uneori imposibil de acceptat, învățăturile unui aparent sărman Nazarinean şi, care, nazarinean, nu avea nici măcar un Opel Vectra la dispoziție. Avea doar un asin! Şi acela de împrumut.

Iisus dorea (şi prin explicațiile noastre nu vrem să fim înțeleşi că am vrea să comitem o blasfemie), ca orice om politic, demn de acest rol, să schimbe strâmbătățile lumii care, precum şi în zilele noastre, erau strigătoare la cer.

„Partidul" Mântuitorului lumii – membrii activi am zice azi- erau numai 12; acestora, Iisus, le făcea o promisiune deloc ispititoare: „vă trimit pe voi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor".

Poate că spaima – omeneşte zicem astfel- l-a îndemnat pe unul dintre ei să-şi vândă loialitatea pentru 30 de arginți. Dar, Iuda, va înțelege, curând, că un om politic se sinucide – chiar dacă rămâne în viață- dacă-şi vinde camarazii sau se lasă cumpărat.

Pentru a ajunge la putere –şi Iisus nu spune niciodată că nu doreşte s-o aibă (căci o şi are), ci că este vorba de un alt soi de *putere* („Împărăția Mea nu-i din lumea aceasta!")- Iisus arată şi calea şi imperiul său. Adică acela mărturisit lui Pillat: „numai spiritul şi adevărul pot conduce lumea".

Iar cei ce se vor spune împărăției Fiului lui Dumnezeu vor trebui să se supună unor reguli. Prima – care rar s-a plinit de-a lungul a 2000 de ani - este aceasta: „cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; şi cel care cârmuieşte precum cel ce slujeşte".

Te pomeneşti că aceasta va fi fiind singura definiție adevărată, concisă şi cumprinzătoare a democrației.

În condițiile *Noului Testament,* a dori puterea şi a te lupta pentru ea devine o obligație. Cu o condiție: cei cărora le vom încredința exercitarea acestei puteri să învețe pe de rost „ispitirile" şi să-şi amintească neîncetat cel puțin două din cele spuse de Iisus diavolului: „omul nu trăieşte numai cu pâine"! şi –de aceea- , credem noi, că în România de azi, este, în primul rând, nevoie de educație şi cultură fără de care nici sănătatea fizică, nici cea economică nu vor fi posibile şi că nu trebuie să-l ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău pentru că el nu-şi va trimite îngerii să te scoată din groapa corupției, necinstei sau incompetenței în care singuri ne-am înnoroiat.

În vremea aceea, a începutului unei alte lumi, Iisus îşi susține „campania electorală" cu un noian de promisiuni şi o sumedenie de minuni (atât de multe, spune evanghelistul Ioan, „încât, dacă ar fi fost scrise cu de-amănuntul, cred că nici chiar lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris"), promisiuni şi minuni ce ar putea părea demagogice unor muritori obişnuiți şi care nu văd divinitatea lui Iisus sau populiste, dar, să nu uităm că există o condiție şi, anume, acelea: „dacă aude cineva vorbele mele, spune Iisus, şi nu le păzeşte nu eu îl judec, căci n-am venit să judec lumea, ci să o mântuiesc"...De aceea nu trebuie să ne mirăm că ne-a mai şi spus: „trebuie să vă naşteți din nou..." şi din „cuvintele tale vei fi judecat".

Iar minunile lui Iisus sunt repetabile; chiar şi hrănirea mulțimilor cu cele 5 pâini şi cei 2 peşti. Şi, ca să fi puțin vulgari, spunem că este necesară şi o condiție: să nu lăsăm iazurile şi irigațiile pe mâna liber-cugetătorilor şi la îndemâna țiganilor hoți de „fier vechi" şi nici „revoluțiile agrare" pe mâna celor cu mentalitate de tovarăşi.

Dar, lecția majoră adusă lumii de Iisus este moartea Sa. Hristos a fost spânzurat pe lemn; a suferit omeneşte, El Fiul lui Dumnezeu; dar nu atât pentru ca, prin suferința lui să ne mântuim, ci, ca spre o pildă, din care să ne învețe a ne mântui. Hristos a fost răstignit şi a înviat „cu MOARTEA pre MOARTE CĂLCÂND" şi, astfel, a fost învinsă moartea odată cu suferința şi Învierea Lui.

Aşadar, durerea este drumul Mântuirii, calea pe care, de vom merge, ne vom câştiga şi recâştiga pe noi înşine. Minunile sunt la îndemâna oricui. Numai să ştim să le înțelegem şi a ni le cere şi autocere ar zice Nae Ionescu.

Este, aşadar, datoria noastră de a încerca să pricepem înțelesurile CRUCII şi să ne pregătim pentru Învierea ce va să vină, AMIN.

Michail D.

ARON COTRUŞ – LEGIONAR

Anul 1937, pentru Mişcarea Legionară, n-a fost numai aşa cum ni l-a prezentat CORNELIU ZELEA CODREANU: „un an de luptă şi sacrificii". El a fost şi anul în care *Garda de Fier,* în una din cele mai înverşunate bătălii, politice şi electorale, a obţinut o victorie categorică, plasându-se printre primele trei forţe politice din România acelor vremi. În aşa fel încât, Nae Ionescu (profesorul), avea dreptate să susţină ***„dacă se judecă obiectiv şi se vrea cu adevărat liniştea şi dreptatea acestei ţări, e clar că nici o combinaţie politică nu e posibilă fără participarea la cârma ţării a legionarilor..."***

Se ştie că Iuliu Maniu s-a exprimat într-un fel asemănător.

Dar, fenomenul legionar nu s-a limitat numai la cadrul spiritual politic al evenimentelor. Nu numai din punct de vedere al succeselor politice Mişcarea Legionară avea dreptul să-şi considere ascensiunea politică un fenomen. Şi în literatură, în cultură, în general, prezenţa legionarilor, prin opera lor, prin atitudinea şi *trăirea* lor, a constituit un motiv de panică, de temere, în tabăra antilegionară.

Un exemplu în acest sens ni-l dă *poetul Aron Cotruş.*

Mesager al dezmoşteniţilor, cântăreţ al lui Horea, voce a lui Pătru Opincă („ţăran fără ţarină, plugar fără plug") şi *răzvrătitor al minerilor,* Aron Cotruş devine legionar. Adică, Aron Cotruş, era un legionar născut nu făcut. Mânia lui românească, răzvrătirea lui împotriva ciocoilor, fără strâmbătăţi şi vicleşug, cuvintele lui „drepte", *„vifor de vremi înnoitoare",* „cu pas de fulger şi piatră", prevestitorul „vremii lui Ion", *„ţăran pietros, în munci călit",* când *„obiditul Ion", „cu vrerea, cu puterea şi dârzenia lui adâncă, patria şi-o va schimba din temelii", „zidind supt sori de foc. cu sârg într-aripat, lumi noi pe temelii de neclintit...",* cântarea *„frământărilor aprinse în lupte uriaşe",* ce sunt toate acestea altceva decât comandamente din care legionarii îşi croiseră calea spre zidirea unei noi Românii. *Cu sârg, pe brânci, sângerând din stânci, să dăruie, să se dăruie...*

În 1937, însă, *cântăreţul revoltei moţilor, veşnic pribegi şi al ţăranilor fără ţarină,* închină cuvântul său Legiunii. Cronicarii marxişti, care până atunci îl credeau „poetul clasei muncitoare revoluţionare", acum vor scrie: *„Curentul vremii l-a făcut fascist, când nimic nu-l împiedica să rămână numai poet... Iată de ce numele lui Aron Cotruş se şterge azi din inima muncitorilor"* (citat din revista *„Şantier"*, nr.7-8, iulie-septembrie 1937; articolul *„Aron Cotruş legionar"*, semnat de Lotar Rădăceanu („muncitor"... de), pag. 3).

Prin apariţia poemului *Ţară* (1937), „poezia legionară îşi câştigase un adept de ultimă oră în persoana lui Aron Cotruş. afirmat în primele lui culegeri ca poet al revendicărilor sociale ale muncitorimii" – va zice Şerban Cioculescu într-un „studiu": *„Legionarismul şi literatura",* apărut în volumul *„Împotriva fascismului"*, pag.118-123.

Un alt stalinist, Dumitru Micu, în *cartea,* ce se vrea de sinteză, *„Gândirea şi gândirismul"*, tipărită în 1975, la Bucureşti, de Editura Minerva, va completa: „Apariţia acestui poem coincide cu adeziunea autorului la politica forţelor celor mai reacţionare şi colaborarea lui la presa de extremă dreaptă. Un asemena fapt nu putea stârni, firesc, decât dezolare în cercurile progresiste..."

Şi satisfacţie în cercurilor bunilor români.

Deoarece şi pe acest document literar, stăpânitorii stalinişti l-au decretat *„document secret de stat",* interzis cititorilor cu desăvârşire, ca să ne facem o idee despre conţinutul poemului incriminat vom apela la „studiul" lui Şerban Cioculescu din *„Împotriva fascismului"* şi la cronica lui Dumitru Micu din „«Gândirea» şi gândirismul".

„Noul său volum (a lui Aron Cotruş – n.n.) «Ţară» din 1937, apăruse chiar în colecţia de Literatură a revistei legionare *„Rânduiala"* (de la Braşov – n.n.), care-i face o largă publicitate. Poemul începe de altfel printr-o retorică, ex abrupto, cu exaltarea taberelor de muncă prin care tineretul legionar înţelegea să capteze masele ce se îndepărtau de la programele vechilor partide politice".

Şi, Şerban Cioculescu, completează ideea: „Într-un delir verbal care s-ar părea că, dinadins, îşi cultivă incoherenţa, poetul de altădată al ţărănimii române, fără pământ şi al minerilor din Transilvania, exaltă pe sumbrul mistagog al morţii şi al aşa-zisei reînvieri legionare" cum s-a scris (vezi pag.119).

La cronica lui Dumitru Micu, ne vom opri mai mult. Prin el vom reproduce câteva versuri din poem.

„În poemul *Ţară* (1937) – citim în *«Gândirea şi gândirismul»* lui Dumitru Micu, la pag. 569 – presupusul om de excepţie (în poem, poetul Aron Cotruş, elogiază indirect omul-legionar şi pe Căpitan –n.n.), *„conducător prin predestinaţie,* dobândeşte o înfăţişare uşor identificabilă istoric impostură sinistră a adevăratului călăuzitor de mulţimi în luptă..."

„Cum a ajuns – se întreabă mai departe scribul stalinist – un poet, care voia planeta o «mănoasă, frăţească moşie pentru omenirea toată», să adopte poziţiile fascismului? Mobilurile subiective ale situării rămân de cercetat. Destul că, în *Ţară,* Cotruş perorează, în extaz despre o:

dârzenie fără-nfrângeri
de flăcăi – îngeri
gata să treacă, aşa la noroc,
prin gloanţe, prin apă, prin foc... etc.

face apologia violenţei şi agresivităţii:

aceleaşi porniri îi adună:
oaste de gând şi furtună,
cu flintele gata-ncărcate
pentru cazuri vechi şi strâmbătate...
cu zvelte,
darnice şi ucigaşe unelte,
din care ţâşneşte şi creşte –ndrăzneaţă
o nouă viaţă...

apoteozează, comandantul, cu puteri discreţionare, semeţ şi crud

din mulţimile oarbe unul s-alege!...
gândul lui: rege...
vorba lui: lege...
vrerea-i: platoşe de neînfrânt...
pasul lui: cutremur de pământ... [...]
... adună
azurul văzduhului lângă furtună
şi lângă-o inimă mai bună ca o pâine
cruzimi de tigru, auzuri de câine...
noua lui limbă
faţa ţării o schimbă...
oricine-i gata, pentru el, să cadă în luptă..."

Am spicuit câteva versuri din poemul *Ţară* din care poetul Aron Cotruş a încercat în 1937 – şi a reuşit cu succes! – să-şi facă o mărturisire de credinţă pentru posteritate.

(continuare în pagina 9)

FLAM. V.

(urmare din pagina 8)

(ARON COTRUŞ) Alături de alți doi mari poeți români, Ion Barbu şi Radu Gyr, Aron Cotruş, poetul care va pleda *„... să facem o țară mai tare ca oricare alta, în frumusețe dar cu raiul să semene* (vezi *„Rapsodia dacă"*, 1942), va da Legiunii, în ajunul marii ei tragedii, o părticică din harul de a fi sesizat cu claritate semnificația fenomenului politic legionar.

Aceasta avea loc în timp ce, în „patria socialismului", în colosul sovietelor, se desfăşura, în numele „umanismului proletar", lichidarea rămăşițelor de spioni, sabotori şi trădători de țară, buharinişti şi trotkişti. Spicuim din *„Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice"*, traducere revăzută, ediția a III-a, 1952, câteva expresii, tipic marxisto-staliniste, din vocabularul „istoricilor" sovietici care s-au ocupat de îngrozitoarele procese şi execuții din 1937-1938:

„Anul 1937 aduse noi fapte cu privire la canaliile din banda buharino-trotkistă. Procesul lui Piatakov, Radek ş.a., procesul lui Tuhacevski (mareşalul; n.n.) Iakir etc.... Lepădături ale genului omenesc: Trotki, Zinoviev şi Kamenev... Aceşti pigmei gardişti albi... Aceşti viermi gardişti albi... Aceşti jalnici lachei ai fasciştilor... Tribunalul sovietic condamnă canaliile buharinisto-trotkiste la moarte prin împuşcare" (printre cei executați s-au aflat mai mulți evrei).

„Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne a adus la îndeplinire verdictul..."

În acest timp (1937-1938), timp cumplit pentru poporul român, Regatul carlist cunoaşte din plin iureşul fenomenului legionar. Iar poetul Aron Cotruş dă Neamului, în ajunul marii tragedii legionare, o scânteie din harul de a fi sesizat cu claritate semnificația acestui moment unic în istoria unui popor: *„oaste de gînd şi furtună... din care țâşneşte şi creşte îndrăzneață o nouă viață..."*

Maxime... blânde

✱În fața primejdiei străine, românii s-au unit întodeuna. Acum, la „intrarea în Europa", se pare că toți cetățenii şi toate partidele politice şi-au domolit glasul şi sentimentele. Presimt vreo adiere de rău augur? Ori vreun semnal izvorât din semne premonitoare? Vom fi noi în stare să parcurgem drumul spinos şi potecile şerpuind printre stânci, şovăind şi alunecând, ispitiți de slăbiciuni şi pândiți de „fiare sălbatice" sau vom fi striviți de ghearele şi colții lor?

✱Mai e mult până ne vom trezi din întunerecul deznădejdi noastre seculare şi să ne vom ridica din pat, mistuiți de focul dorinței şi voinței de a scăpa de mentalitatea şi practicile comuniste. Răsări-va, din cenuşa neamului românesc, un viitor mai acătării, fără dureri, fără ură, plin de o nouă viață, într-o lume dreaptă, cinstită, umană, credincioasă şi mai aproape de Dumnezeu?

Simion GIURGECA

EXPERIENȚELE ALTORA...

SPANIA; dorind să reducă deplasările cu automobilul propriu a decis ca biletele de autobuz să acorde dreptul la reducerea biletului de intrare la spectacole; dacă te angajezi, în scris, să renunți la una sau mai multe zile, la automobil, pe săptămână cu atât reducerea este mai importantă

Pentru a asigura studenților spațiu locativ, cu preț redus, se face apel la echipe care pot coabita; de pildă studentă sub 25 de ani; pensionară peste 70.

STATELE UNITE ale AMERICII: Orice tânăr, sub 18 ani, care „şparleşte" ceva este obligat să trimită o scrisoare cu scuze celui păgubit şi suma în ramburs; cei care conduc sub influiența alcoolului sunt obligați să lipească pe propriul vehicol un afiş cu inscripția: „condamnat pentru beție"; pedeapsa aceasta putând să se substituie altor sancțiuni sau să fie însoțită cu retragerea permisului.

JAPONIA: Totul se livrează la domiciliu –prin „takkyubin (livrare expres la domiciliu)"- cu excepția explozibililor şi animalelor. Cifra de afaceri este imensă pentru că anual se trimit peste 1,2 miliarde pachete; adică –în medie- fiecare japonez primeşte 10 pachete anual.

NOUA ZELANDĂ: Bugetul statului este supus unui „audit" iar aleşii sunt obligați să se țină de cuvânt; acum câțiva ani s-a votat o lege a responsabilității fiscale. Legea stabileşte că, Guvernul, este obligat să prezinte bugetul ca orice bilanț finaciar al unei întreprinderi, fiind supus unui control independent; trebuie echilibrat pe durata unui ciclu economic; orice derapaj este sancționat prin convocarea unei dezbaterii publice în fața unei comitet de parlamentari; Ministerul de Finanțe este dator să prezinte o situație financiară cu o lună înaintea alegerilor.

OLANDA: Organizarea unor întâlniri dintre tineri şi toxicomani cărora fiecare li se pot pune întrebări despre rostul drogurilor, starea lor de „fericire", dependența, relațiile cu lumea, suferințele fizice etc.

ANGLIA şi-a înființat un CONTROLOR AL EGALITĂȚII ŞANSELOR dator să vegeze asupra modului în care sunt respectate procedurile legale la angajare, promovarea, formația şi remunerația în aşa fel încât să fie evitate discriminările; fiecare instituția este datoare să prezinte o listă de criterii iar interviul trebuie să aibă loc în fața a cel puțin două persoane.

MUNICIPALITATEA din COPENHAGA dispune de un parc de 1000 de biciclete, garate în 30 de puncte strategice şi puse, gratuit, la dispoziția cetățenilor; cu o cauțiune de 20 de fr. fr. Adică, aproximativ 60 mii de lei (Sistemul este identic cu cel al cărucioarelor din supermagazine).

Şi, din nou, ANGLIA: pentru a benefecia de avantajele sistemului sanitar – gratuit -, înainte de a consulta un SPECIALIST, trebuie să fii, în mod obligatoriu, văzut de un GENERALIST (ceea ce se întâmplă şi la noi; sau se preconizează).

Cu excepția urgențelor - toate trimiterile către spital sau cabinetele specialiştilor - sunt filtrate de MEDICUL de FAMILIE; ținta fiind reducerea nomadismului medical şi a creşterii costurilor.

Dar, pentru ca sistemul să funcționeze, medicul generalist este dator să aibă o pregătire plurivalentă şi să se supună unei reale şi continui educații profesionale.

OBSERVATOR.

GENERALUL GH. CANTACUZINO – GRĂNICERUL

-„Cum am devenit legionar..."-

Capitolul I ...La pagina 412, în cartea antilegionară a cronicarului stalinist Stelian Neagoe, citim următoarele: *„Preşedintele «paiaţă» al gărzii de fier («Totul pentru Ţară)» vine la Iaşi* (12 noiembrie 1934) *şi are întâlniri cu aceşti legionari chiar în Universitate; are, de asemenea, convorbiri cu profesorul C. Şumuleanu* (devenit unul dintre primii membri ai *Senatului Legionar - încă o invenţie, cu caracter de bluf, a lui Zilinschi) cu «comandanţii» gardişti ieşeni*".

Ne interesează foarte puţin limbajul şi ortografia *„istoricului"* marxist. Când ura şi incompetenţa se întâlnesc în demagogie, e de aşteptat ca limbajul şi incompetenţa *„ştiinţifică"* să fie la nivelul scopului urmărit de propagandist.

Ceea ce vreau să spun în legătură cu preşedintele *„paiaţă"*, al cărui nume (cronicarul îl omite în acest contact) este generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, n-are nimic de-a face cu limbajul şi ortografia „istoricului" comunist. Ci e vorba de o povestioară, auzită chiar din gura generalului, o *istorioară* - aşa îi va spune el - care poate avea ca titlu *„Cum am devenit legionar"* şi care, pentru a înţelege mai bine fenomenul legionar, merită să fie cunoscută, cu atât mai mult, cu cât, faptul, se referă la aderarea unui brav general român la *„oastea catilinară de rataţi şi aventurieri"* a Gărzii de Fier - văzută de scribii stalinişti.

Într-adevăr, în dimineaţa zilei de 12 noiembrie 1934 sosi în Iaşi generalul Zizi Cantacuzino. Venea cu trenul de la Bucureşti şi era programat (avea toate aprobările de rigoare) să ţină o conferinţă în Aula Universităţii. Guvernul îi refuzase cererea de a organiza o întrunire politică în Piaţa Unirii. În schimb, i se dase aprobarea să conferenţieze la Universitate în faţa tineretului studios, nu ca om politic, ci în calitate de fost luptător pe frontul războiului de întregire naţională.

În gara Iaşi, generalul Cantacuzino a fost întâmpinat de ieşeni cu toate onorurile cuvenite unui *„Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul"*. Am luat parte la această primire şi pot spune, fără teama de a exagera, că, în spatele gării, generalul a primit salutul de *„bun venit"* al unor coloane de peste zece mii din tineri legionari şi simpatizanţi: studenţi, muncitori, intelectuali.

La conferinţa de la Universitate n-am participat. Ştiu însă că atât la Universitate cât şi în afara ei, pe străzile pe unde studenţii l-au purtat, în triumf, pe cel care abia peste patru luni (la 20 martie 1935) avea să fie *investit cu fals-ademenitorul titlu de preşedinte „paiaţă" al partidului (electoral) „Totul pentru Ţară"*, spiritul de ordine al participanţilor a reuşit să uimească până şi pe Bratu care prorocise că *vizita la Iaşi a generalului se va termina printr-o baie de sânge, printr-un sângeros pogrom antisemit*.

N-a fost după cum ar fi dorit duşmanii *Legiunii*. Cu ocazia manifestaţiilor de simpatie, pentru generalul proaspăt convertit la *legionarism*, legionarii şi prietenii lor au demonstrat că, atunci când nu sunt provocaţi, când autorităţile nu se dedau la măsuri samavolnice, inutile, intempestive, cumînţenia, ordinea şi disciplina lor se impun cu forţă, cu autoritate şi răspundere deplină.

Cu acel prilej, generalul Cantacuzino n-a avut convorbiri numai cu profesorul Corneliu Şumuleanu (senator legionar), ci şi cu alţi profesori ca: Ion Găvănescu, Fl. Sion, Popescu-Prahova. Iar, în seara zilei de 12 noiembrie, am luat parte şi eu, fără să fiu *comandant*, la *convorbirile cu comandanţii gardişti ieşeni*.

Aceste convobiri n-au avut caracterul unor şedinţe legionare. Ele s-au desfăşurat în casa unui alt „senator" legionar, Ion Ventonică, într-o atmosferă de intimitate, terminându-se cu câte un pahar de *cotnar* din ăl mai prima.

Îmi amintesc că, printre cei aproximativ 40 de inşi, participanţi la „convorbirile" din sala mare a Restaurantului românesc „I. Ventonică", n-am descoperit decât numai 5 *comandanţi gardişti*: pe avocaţii Ilie Gârneaţă şi Radu Mironovici, comandanţi ai *„Bunei Vestiri"*, pe dr. Ion Banea comandant-legionar, pe avocaţii Raul Lucreţeanu şi N. Totu, de asemenea comandanţi.

Ceilalţi, foarte mulţi ca grade legionare: instructori şi comandaţi - ajutori -, dar nu *comandanţi gardişti*, îmi erau prieteni. Pe unii îi cunoscusem cu ani în urmă, activasem cu ei, suferisem cu ei, luasem parte cu ei la diferite bătălii: campanii electorale, marşuri, tabere de muncă, închisori. Printre aceştia se găseau: Toader Tudosi, N. Strungaru, Crînganu, Simion Lefter, V. Macrineanu, Taşcă, Manta, Ilie Stîngă, Vucu, Nădoleanu, Traian Ioniţă, Vasile Cîrciu, Emil Micu, Remus şi Vasilică Ţincoca, Tuţă Butnaru, Căzănescu, Ştefănescu-Galaţi, Coman, Lenţu, Păvăluţă, Nicu Păun, Ion Igişeanu, Leahu.

Toţi aceştia erau încă studenţi ai Universităţii ieşene şi în *Legiune* îndeplineau „funcţii" de şefi de cuiburi şi de familii. Numai trei dintre ei ieşiseră sau erau pe cale să iasă din *studenţie*: Tuţă Butnaru ca economist, Traian Ioniţă ca inginer chimist şi Coman ca medic.

Nu voi omite să adaug că la convorbirile de care vorbim mai participau şi doi cunoscuţi negustori ieşeni: Ion Butnaru şi I. Frimm, amândoi vechi luptători naţionalişti şi membri ai Senatului legionar.

„Convorbirile" s-au limitat la *istorioara* generalului povestită cu deosebit talent şi cu foarte mult umor. Cine l-a cunoscut pe generalul Cantacuzino ştie că nu era aşa cum îl descriu astăzi cronicarii stalinişti: *„senil"*, *„bolnav mintal, lipsit de orizont"*, *„crud şi şiret"*, *„un autoflagelat"* etc. E adevărat că, în acea perioadă, când în cercurile Palatului, ca şi în sferele cele mai înalte ale masoneriei internaţionale şi ale bancherilor „străini", se punea la cale *lichidarea gardismului,* prin toate mijloacele, aderarea la *Garda de Fier* putea să însemne curată nebunie. Iar renunţarea de bună voie, din altruism, impasibil, homeric, la nişte privilegii, ca acelea pe care i le oferise lui Nae Ionescu prietenia cu suveranul ţării sau generalului Cantacuzino, averea, starea socială, titlurile şi decoraţiile militare şi acceptarea martiriului politic, ce putea să fie acesta altceva decât un fel de *autoflagelare* ?

Generalul Zizi Cantacuzino era un temerar. Fusese viteaz pe front, viteaz, până la *„boală mintală"*, în limbajul marxiştilor. Curajul de a se pune la dispoziţia lui Corneliu Codreanu cu viaţa, cu averea, cu mintea, cu toată fiinţa nu-l vom înţelege decât pătrunzând bine misterul care l-a făcut pe Simon Petru să-şi arunce mrejele în mare şi să-l urmeze pe Iisus spre a fi pescar de oameni.

(va urma)

V. F.

(urmare din pagina 4)

• **(VICTOR EFTIMIU)**

- Dacă este posibil să-mi recapăt postul avut în cinematografie înainte de arestare. O intervenție a dumneavoastră ar fi salvatoare.

- La cine anume?

-La directorul Cinematografiei, tovarăşul Pavel Constantinescu.

- Nu-l cunosc, dar putem merge acolo... Te avertizez însă că, în Cinematografia românească de astăzi, evreii sunt stăpânii. Ca şi în presă de altfel şi ca şi în literatură. Toate funcțiile importante, mai ales funcțiile politice şi sindicale, se găsesc în mâinile jidanilor. Ei taie şi spânzură şi se răzbună... Asta nu înseamnă, însă, să nu încercăm...

Două zile consecutive Victor Eftimiu a bătut, cu mine, drumul Ministerului Propagandei de pe strada Wilson, unde se găsea Direcția Cinematografică. Fără succes, pentru că cinematografia românească devenise un apanaj al C.C. al P.C.R., administrat, şi manevrat, de evrei, un domeniu în care foştii puşcăriaşi nu aveau ce căuta. Mai mult i s-a atras atenția, în mod cât se poate de serios, maestrului Eftimiu, că insistența sa în favoarea unui fost puşcăriaş politic i-ar putea provoca neplăceri nemeritate.

Astfel, s-a străduit scriitorul Victor Eftimiu să se achite de o făgăduință făcută mie în 1940, aceea de a-mi fi de oarecare folos. N-a reuşit, dar aceasta nu a umbrit de loc intenția şi dorința maestrului de a se ține de cuvânt. Important este că *„licheaua Eftin Victoriu"* a demonstrat, cu mult curaj, că n-a fost laş şi nici mişel şi într-o perioadă de timp, când, Tribunalele Militare marxiste, ca să apere cuceririle clasei muncitoare, *„ofereau"* ani grei, de temniță, doar pentru vina de a fi răspuns, pe stradă, la salutul unui fost gardist puşcăriaş.

După zece ani am apelat din nou la sprijinul scriitorului.

În 1958 sunt rearestat şi implicat într-un mare proces. Judecat, pentru *„crimă de complot contrarevoluționar"*, mă aleg cu o condamnare la moarte. Mi se comută pedeapsa la muncă silnică pe viață, apoi la 25 ani m.s., iar, în vara anului 1964, sunt grațiat, pus în libertate şi obligat să lucrez într-o întreprindere bucureşteană. Aici trebuia să am, la dosarul de cadre, autobiografia cu trei referințe, scrise şi semnate de trei persoane (de preferință personalități politice comuniste), care să arate buna mea purtare din trecut. Cine avea curajul să laude trecutul unui puşcăriaş – fost condamnat la moarte?

Pentru referințele cerute am indicat trei nume: academicianul Victor Eftimiu, artistul poporului Costache Antoniu, atunci Rectorul Institutului de Teatru şi Cinematografie (şi acesta, *„prietenul meu de odinioară")* şi Constantin Botez, care funcționa ca regizor la Radioteleviziune şi care îmi fusese coleg de clasă la Academia din Iaşi.

Inspectorul de cadre de la Intreprinderea chimică „Victoria" (căci aici fusesem angajat) s-a prezentat la adresele celor trei persoane solicitându-le referințele respective. Doi din cei trei „prieteni" (Costache Antoniu şi C. Botez) au răspuns scurt: „Nu-l cunoaştem pe acest om", refuzând să pună pe hârtie ceva în legătură cu mine.

Al treilea, Victor Eftimiu, i-a spus inspectorului: „da, îl cunosc pe domnul Flamură; este prietenul meu. Dau orice referință despre el dar cu o condiție: să vină *dumialui* personal să primească referința. Vă rog comunicați-i că-l aştept cu plăcere..."

Câteva ore mai târziu am fost în fața maestrului Eftimiu. Nu-l văzusem de aproape zece ani. L-am găsit obosit, prea îmbătrânit, dar destul de vioi şi lucid ca să se exprime în limbajul curajos de altădată

- Am ținut să te văd şi să vorbesc între patru ochi. Spune-mi, Flamură, mai e cineva de la care aştepți o referință?

- Da, de la Costache Antoniu

- N-o aştepta. Şi ăsta e lichea (maestrul Eftimiu a avut dreptate; lui Costache Antoniu i-a fost frică să se înscrie printre prietenii unui fost puşcăriaş)

Referința scrisă şi semnată de autorul *„Cocoşului negru"* se găseşte în dosarul meu de cadre de la Intreprinderea „Victoria" din Bucureşti. E inutil să adaug că ea, mai presus de orice, constituie cel mai autentic document prin care un om, un scriitor, un prieten, a avut curajul să se ridice împotriva samavolniciilor staliniste. Prin ceea ce-a făcut Victor Eftimiu întru apărarea unui fost deținut politic, din perioada de oprimare stalinistă şi neostalinistă, academicianul, omul de cultură, progresistul, „antifascistul" s-a angajat direct într-o confruntare politică, ideologică, principială cu un regim pentru care suferise cândva, dar pe care acum îl detesta.

Indiscutabil, maestrul Eftimiu s-a manifestat în trecut ca un fervent sprijinitor al revoluției ruse. Rezultă aceasta din articolele sale apărute în presa evreiască a timpului şi din revistele aşa-zis „revoluționaro-socialiste": *Dimineața, Adevărul, Lupta, Lumea Românească, Cuvântul Liber, Adevărul literar şi artistic* ş.a.

Într-o atare postură, implicit, el s-a situat pe o poziție net, măcar teoretic, antilegionară. Mai mult, în *campania de demascare a fascismului în România, îndeosebi a Gărzii de Fier,* campanie începută în 1970, de către propaganda comunistă, Victor Eftimiu s-a găsit printre acei câțiva intelectuali progresişti, beneficiari ai regimului, cărora li s-a solicitat părerea (câteva cuvinte) despre dictatura legionară – antonesciană (Victor Eftimiu îmi va mărturisi apoi că a fost silit să semneze acel „răspuns" apărut în *Magazin istoric* nr. 12/45 din decembrie 1970 şi că *„la vârsta de 81 de ani împliniți şi eroii sunt în stare să cedeze sub impulsul amenințărilor barbare")*. În „răspunsul" poetului găsim direct la adresa legionarilor expresii ca acestea: *„activitate nefastă", „criminalitatea mistică", „exaltați periculoşi" etc. Comparativ cu cronicile legionare ale altor „progresişti"* , din solda bolşevismului, antilegionarismul academicianului Victor Eftimiu, trecut în propaganda scrisă a P.C.R. –ului, se aseamănă mai mult cu un reproş decât cu o acuză politică. Întâmplarea povestită mai sus, cu toate digresiunile scoase în relief, arată foarte clar adevărata față a poetului, a acestui controversat slujitor al scrisului românesc.

Nu ştiu dacă scriitorul Victor Eftimiu, prietenul meu (nu în ghilimele), a lăsat în urmă ceva scris, vreun testament, ultima sa mărturisire de credință, prin care să fi înfiorat regimul comunist cu îngrozitoarele sale atrocități şi crime. De asemenea, nu ştiu care a fost reacția poetului atunci când a luat cunoştință de tragica asasinare a fostului secretar general al P.C.R., din ilegalitate, Ştefan Foriş şi atunci când a aflat cum a înțeles Gheorghe Gheorghiu-Dej (prietenul său) şi ceilalți conducători din fruntea P.C.R. să-l judece şi să-l ucidă pe singurul intelectual de valoare al partidului, Lucrețiu Pătrăşcanu.

(continuare în pagina 16)

Nu ridicați piatra asupra Neamului Românesc!
-Au fost legionarii prea de dreapta?!-

A fi de dreapta înseamnă a fi un bun creştin şi a te pune în slujba neamului tău, sincer, cu toate puterile, spre a-i dezvolta energiile creatoare, care sălăşluiesc în el, a-l ajuta să-şi păstreze identitatea şi să-şi recâştige virtuţile pierdute sub povara vremurilor vitrege, având ca scop final învierea lui în Împărăţia Lui Dumnezeu, a recunoaşte aceleaşi drepturi tuturor concetăţenilor tăi.

Mă consider obligat faţă de memoria morţilor sfinţi şi îndatorat să fac cunoscute sacrificiile acelor oameni ale căror oseminte zac la temelia României de mâine –creştină şi eternă-, jertfa legionarilor, românii consideraţi prea de dreapta(?!). În treacăt, întreb: de unde începe şi unde se termină dreapta? Dacă îţi iubeşti neamul şi crezi nelimitat în biruinţa sa şi în Dumnezeu, se cheamă că eşti prea de dreapta? Care va să zică, exteremist. Iar dacă pleci capul în faţa pretenţiilor străinilor şi te declari „democrat-creştin" sau numai „patriot" , nu naţionalist, atunci eşti de „centru dreapta", ori „moderat de dreapta" (a se citi suportabil de către Occident)?

Dreapta este una singură şi ideile ei sunt de esenţă divină. Cei care luptă azi pentru scoaterea neamului românesc de sub apăsătoarea domnie a comuniştilor, dar în condiţii cu mult mai puţin vitrege decât în perioada interbelică, trebuie să admită că Mişcarea Legionară este dreapta autentică. Trebuie să înţeleagă, dincolo de campania ei de jertfă, expresie a celui mai înalt stil de luptă pe care l-au practicat legionarii dintodeauna.

Chiar dacă astăzi este ţinută într-un regim de „tolerată", urmărită de SRI, ca odinioară de Securitate, Mişcarea nu şi-a spus ultimul cuvânt.

Fiindcă nu e drept ca orice torţionar, care, prin activitatea sa, a înroşit cu sânge harta gulagului românesc, să poată apărea la tribună, în presă şi în Parlament, în chip de uzurpator al libertăţii, de luptător pentru emanciparea românilor. Nu este drept ca orice astfel de individ să se închine fals, făcând cruci mari, din creştet până la brăcinari, în faţa camerelor de luat vederi, chiar dacă el a luptat contra lui Dumnezeu, a doborât altare, a despuiat poporul de proprietăţi, i-a confiscat libertatea şi i-a pervertit sufletul. Nu este drept să se întâmple aceste lucruri şi încă multe altele, în vreme ce adevăraţii naţionalişti-creştini, români, sunt prigoniţi.

Înainte de a ridica piatra asupra M i ş c ă r i i Legionare, oameni buni, amintiţi-vă de anii de teroare, amintiţi-vă de toţi morţii a căror oseminte acoperă întreg pământul ţării mucenicite.

Ca în toată lucrarea omenească, nu există perfecţiune. Se fac greşeli. Păcatele sunt pe oameni, dar ele trec odată cu ei. Principiile de jertfă rămân, însă, eterne. Gândiţi-vă la asta, înainte de a înghiţi pe nemestecate acuzaţiile care i se aduc Mişcării Legionare. Făceţi un mic efort de a afla adevărul, pentru că Mişcarea s-a născut pe pământul românesc şi din zbuciumul sufletului românesc. Iar, dacă acceptăm, că, *o generaţie întreagă de români* (în 1940, ML avea un milion de membri, înscrişi benevol, nu cu forţa, ca în PCR), având în frunte o pleiadă de intelectuali de marcă, a fost criminală, rezultă că poporul din care a apărut o astfel de generaţie este *un popor de criminali*. Chiar nu vedeţi cum încearcă unii să ne culpabilizeze neamul, pentru a accepta un stăpân, vezi, Doamne, civilizator, dar străin de interesele româneşti?!

Cauza pe care, noi, legionarii, o slujim ne-a înnobilat sufletele, ne-a oţelit inimile şi ne-a înarmat pentru multe vieţi de om. Arma noastră cea mai puternică este propria cenuşă. Mormintele noastre nenumărate sunt mărturie.

Azi, ca şi ieri, suntem loviţi cu aceleaşi arme ale infamiei. Patrioţi de spectacol, lăutari zgomotoşi ai cauzei naţionale, măsluitori ai adevărului, vor să îngroape, sub molozul minciunilor şi sub noroiul unor fapte, care le aparţin, cea mai frumoasă şi mai dreaptă forţă socio-politică pe care a dat-o acest popor, transformându-se, din prigonitori şi călăi, în apărători ai neamului.

Strădania noastră de azi este aceea de a consemna şi reda fidel grozăviile pe care le-am trăit noi, schingiuirile unice, în istoria torturilor omeneşti, să redăm lumii numele camarazilor noştri, care au răspuns prezent la marea şi crâncena luptă a neamului românesc, mulţi ridicându-se până la starea de sfinţi. Pe câmpul de perenitate al neamului nostru să consemnăm şi să aşezăm faptele tuturor, cinstit şi cu demnitate, cu adevăr.

Numele de legionar va trebui să ajungă o formulă publică, vrednic de urmat de cei ce vor veni după noi.

Petru C. BACIU

SOLUȚII... NU VORBE

Dar soluțiile costă.

Nu doar bani – deşi ei sunt „nervum rerum gerendarum-, ci informații, analizele corecte, o strategie clară, o pregătire adecvată a personalului medical –urmată de o continuuă educație şi de o evaluare periodică a tuturor celor implicați în îngrijirea sănătății omului şi a ecosistemului- dau soluții existenței umane.

Actorii acestei activități nu sunt doar îngrijitorii imediați ai sănătății umane, cu grupuri mult mai vaste de specialişti, administratori, juriști, agronomi şi veterinari –iar pentru acești actori trebuie scris un scenariu cât mai bine armonizat cu nevoiile şi posibilitățile României (Mai ales dacă dorim să intrăm în UE!).

Reforma –însă-, ca toate reformele, este o treabă grea: a încercat-o şi *Ultimul Împărat* din filmul lui Bertolucci, care, dorind să elimine risipa, furturile şi corupția din „oraşul interzis" s-a trezit că acesta ia foc. Beneficiarii statu-quoului erau mult mai puternici şi mai invizibili decât împăratul şi consilierul său, un englez, înterpretat de Peter O'Toole.

Se mai ştie, că, reformele nu sunt unanim acceptate şi nu sunt benefice şi celor cărora vechea orânduire le aduce unt pe pâine, parai în buzunar şi călătorii în străinătate.

Eu am un mare avantaj: ne-mai-având viitor pot spune ceea ce gândesc fără să-mi autocenzurez gândurile şi de aceea susțin, că – contrar a ceea ce veți citi în statistici - cauzele majore ale accidentelor rutiere, şi nu doar a acestora, sunt CORUPȚIA şi ANALFABETISMUL; real sau funcțional.

De aceea, o reformă adevărată ar trebui să aibă în vedere şase domenii din lumea îngrijirii sănătății:

- zidurile: prea multe spitale inutile sau inutilizabile; prea multe unități sanitare vetuste; prea multe reparații fără rost (Spitalul Colțea se repară din 1940 şi continuă să aibă saloane cu zeci de paturi);
- oamenii: toți cei care sunt implicați în activitatea medicală şi para-medicală;
- lumea: toată lumea, care, odată sau cel puțin de două ori în viață, ajunge în fața medicului şi medicinii;
- dotarea materială;
- tehnologia;
- şi costurile.

Am fost medic sub 15 miniştri ai Sănătății; singura reformă, adecvată stării reale a țării, a fost cea inițiată de dr. Petre Tomescu, care, drept răsplată, s-a ales, după război, cu 15 ani de puşcărie şi anonimatul unei activități profesionale periferice.

Cum a fost posibil aşa ceva în plin război?

Medicina românească are nevoie de o strategie pe termen lung –minim 10 ani- şi, la noi, Guvernele, se schimbă la fiecare patru ani iar miniştri Sănătății ceva mai fregvent.

Cu condiția să fi fost educat ca să-şi împlinească misiunea încredințată.

Aceasta la vârf.

Dar, comandantul celei mai moderne nave are nevoie de un serviciu radar care să funcționeze non-stop şi fără reproş.

Aceasta ar fi să devină rețeaua „medicilor de familie".

Ei depistează inamicul – care nu trebuie să fie todeauna un microb -, ei ştiu dacă dacă pot să-l nimicească; ştiu, s-au ar trebui să ştie, cui să se adreseze când mijloacele, cunoştiințele şi experiența, nu le sunt suficiente; ei îl vor urmări când se va întoarce acasă ş. a. m. d.

Iar, pentru atare treabă, deosebit de laborioasă şi dificilă, ar trebui să fie dotați: material, intelectual şi moral.

Şi, cel puțin, prima parte a acestui triptic lipseşte.

Medicul de familie nu poate fi navetist.

Şi este.

Ar trebui să dispună de câteva scule:

- un celular;
- un calculator;
- un abonament pe Internet;
- şi, prin asta, acces la o bancă de date (unele situri sunt gratuite);
- de un altfel de „dosar" medical pe care să învețe să-l gestioneze;
- integrarea într-o rețea de îngrijire (medic de familie, specialist-spital-îngrijire, post-spitalicească-îngrijire la domiciliu);
- mijloace de transport (în plin război medicii puteau să-şi cumpere –în rate, cu 90.000 lei- un ZUNDAP saharian cu marş-arier. Un extern primea 3-4 mii de lei pe lună –plus masa la care trimestrial se adauga o primă de 8-10.000 lei).

Odată dotat, medicul, ar urma să învețe ce să facă cu ele: nu este nici simplu, nici uşor, ci OBLIGATORIU. Astfel, informatizarea *Casei de Asigurări* –oricâte milioane de dolari s-ar arunca în ea- nu va folosi la nimic.

Apoi, va trebui să-şi organizeze educația continuă.

Ştim fiecare cât ne-a mai rămas util din cele învățate la facultate şi care-i rata deteriorării cunoştințele medicale.

Iar, pentru a fi motivați, nu este suficientă majorarea salariilor.

Şi toate acestea trebuie să se subscrie eficienței, eficacității şi productivității muncii medicale: de aceea evaluarea ei este necesară , obligatorie şi periodică.

Dacă pentru a plăti salariile cadrelor didactice, aplicându-se ceva peste 4% din PIB, este nevoie de alocarea unui sfert din bugetul țării –cât ne-ar mai rămâne pentru alte nevoi- dacă România va trebui să cheltuiască –nu precum SUA peste 10% (rămân totuşi cu vreo 37 de milioane –adică de vreo două ori populația noastră- fără asigurare de sănătate) – ci doar 7-8%?

Ce este de făcut?

S-ar zice că trebuie să nu ne întindem mai mult decât ne este plapoma.

Dar atunci ori ologeşti, ori rămîi fără dinți, ori fără cap.

Şi, totuşi, există soluții.

(Acum câțiva ani, conducând o organizație politică luam parte la analiza unui sondaj de opinie.Şi, întrebându-l, pe unul din specialiştii acelui sondaj – „Ce-ar trebui să facă partidul meu în această situație?" – „Ştim, - a zis el - dar asta costă şi va costa!)

Nu soluții ne lipsesc.

Acum vreo 70 de ani, unul dintre cei care doreau să „împace România cu Dumnezeu", ne-a spus următorul lucru: *„un program nu poate fi o combinație de teorii adunate de prin nori. El trebuie să se bazeze pe realitățile care dor, ale neamului nostru românesc. Rănile lui sunt cele trebuiesc vindecate.*

Nu programe ci oameni trebuie căutați. Căci într-o noapte oricine poate face un program şi nu de ele se simte nevoia în țară. Strigați în toate părțile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de față (s. red.;Corneliu Zelea Codreanu)".

Cu aceasta ar trebui să înceapă soluționarea suferințelor româneşti: politice, economice, culturale, sanitare.

dr. Doru MIHAIL

SĂ PREGĂTIM DESCHIDEREA DOSARELOR

După ce legea a fost în mare parte emasculată; după ce s-a făcut „totul" pentru ca, şi după ce s-a promulgat, să nu poată intra în lume; după ce parlamentarii au demonstrat că există, în aceşti kilometrii de dosare, ceva de care dânşii se tem; după ce toate acestea vor fi depăşite -inclusiv şi multe altele ce se vor mai inventa de cei interesaţi-, cândva, peste 5 sau 10 ani, dosarele- sau ce o fi mai rămas din ele- vor fi anulate.

Dar, va mai fi cineva interesat?

Şi doar interesul, curiozitatea, bârfa şi eventual răzbunarea să fie motorul acestei acţiuni?

Nu cumva rostul legii s-ar cuveni să fie altul: un soi de spovedanie pe care, enorm de mulţi dintre concetăţenii noştri, o datorează naţiunii? Noi, care declarăm aproape în unanimitate că suntem fiii Biserici Ortodoxe, în care „avem încredere", chiar mai mult decât în „armată", n-ar trebui să dovedim că am învăţat ceva din relaţiile noastre cu divinitatea, din regulile pe care Evangheliile ni le impun sau, cel puţin, din acea propoziţie, spusă de Iisus, anume: „spuneţi adevărul şi veţi fi liberi" am reţinut-o?

Până se vor împlini aceste locuri şi până ce ne va veni nintea la cap credem că este bine să vedem ce s-a întâmplat în altă ţară din „lagărul socialist"-Germania de Est - care, imediat ce s-a prăbuşit zidul a purces la dărâmarea şi altor oprelişti care împidicau normalizarea vieţii germanilor. Şi, în primul rând, sub conducerea unui pastor, Gauck, arhivele au fost deschise în 1990 şi însoţite de următorul avertisment: „Înainte de a cere voie să vă uitaţi în dosarul dvs. gândiţi-vă de două ori: şocul ar putea provoca adevărate catastrofe familiale (şi nu numai)".

De pildă, cineva, aflând că, soţul ei, fost turnător, şi înainte de a se căsători cu ea, dădea cele mai complete dări de seamă, bilunar, asupra tot ceea făcea, vorbea, gândea şi citea, informaţii care au determinat încarcerarea ei în 1985, şi-a luat cei doi copii, a renunţat la numele pe care-l purta şi a plecat în Germania de Vest. Este o experienţă stranie - afirmă un filosof - Vincent von Wroblewski:

„Dosarul meu, se compunea, povesteşte el în *Express* din 4/11. 1999, din ascultări telefonice, filaturi, corespondenţă fotocopiată, dări de seamă asupra unor întâlniri: prin anii `60 ne întruneam, o duzină de prieteni, ca să stăm de vorbă - filozofie, politică etc. Şi am regăsit patru dintre ei printre „ciripitorii STASI" dintre care, unul, ce-şi zicea „Tigrul", făcuse un raport complet asupra căsătoriei mele inclusiv menuul şi a transmis şi o schiţă a camerei mele de lucru şi cu titlul tuturor cărţilor mele.

- Cum să reacţionezi, după treizeci de ani, la atari revelaţii?" se întreabă filosoful german.

Ei, bine, el a reacţionat cum trebuie: sancţiunea unei crime, oricare ar fi ea, nu este numai consecinţa faptei („după faptă şi răsplată") ci, mai ales, prevenirea altor crime.

Iar, Vincent von Wroblewski –în spiritul acestui punct de vedere- a scris un articol în care a dezvăluit identitatea „tigrului". Pentru că numai dacă „spunem adevărul vom fi liberi".

În Germania, cel puţin, nici o dezvăluire, până acum, nu s-a soldat cu răzbunări sângerose, ci, din când în când, lumea a aflat cine a fost „turnător".

Alţii, precum Christian Salmer şi-a întâlnit unul dintre foştii prieteni care l-au spionat: s-a abţinut să-i strângă mâna.

Există o singură situaţie, situaţie pe care nici Gauck, nici celelalte victime ale Poliţiei Politice nu au clarificat-o: ce-i de făcut cu cei, care, în ciuda activităţii lor, de colaboratori ai Securităţii (unii dintrei ei activi şi după 1990), continuă să se afle în fruntea bucatelor şi au la îndemână, nu doar pâinea şi cuţitul, dar şi multe alte posibilităţi de a fi nocivi pentru ţară?

Nu există oare posibilitatea ca activismul lor securistic să acţioneze ca o sabie a lui Damocles, mişcată şi utilizată de adversarii -şi, de ce nu, chiar de prietenii lor- pentru a-i determina să facă cele de nefăcut?...

Nu ar trebui, chiar, înainte ca legea să dezlege sacul cu hârţoagele trecutului, aceasta să fie, în mod public, deschis pentru cei care doresc să aibă o părticică cât de mică de putere asupra noastră?

Nu ar fi trebuit ca, dl. Luţu, şi ai săi, după ceea ce au făcut să li se dea publicităţii dosarele au făcut-o ca să vedem dacă nu cumva năravul din fire n-are lecuire?

Nu credeţi că ar fi necesar să aflăm cât a costat această Poliţie Politică şi, care, au fost beneficiile ţării de pe urma activităţii ei?

In ce mă priveşte sunt de părerea lui Wroblewski: „Nu cred că am terminat cu această poveste. Multă vreme –în Germania şi în România- eram întrebaţi ce am făcut înainte de 23/08. 1944, cine a fost tata şi mama, ce avere au avut etc. De ce să nu-i reîntrebăm, pe concetăţenii noştri, mai ales că vor să ni se urce în cap, ce au făcut înainte de 22/12. 1989?

Iar, pentru aceasta, ar trebui să facem apel şi la alte forme de presiune decât dezbaterile parlamentare sau articolele de gazetă...

Să nu uităm că, ei, au ascultat la vremea lor de „pumn şi de palmă"!

TACITUS jr.

EDUCAȚIE, CERCETARE... NEEDUCAȚIE etc*.

Acum, eu, ca un ageamiu, ce aș putea „comunica" cercului nostru închis, de 10-15 ciumeți ce suntem. Că ni s-a dus buhul. Ăsta –zicea un cineava- e un fel de apucat al grupuscului nostru. Ne „spală", cu serie de scuipați, dându-se non-conformist. Noi proiectăm, facem, scriem și el vine și croncăne. Că ceeia nu-i bun, că aceea este o falsă punere a problemei, că folclorul s-a țiganizat, că în România și românilor propiu-zișI li se inculcă, încet, încet, apucături și sensibilități arabo-turcești și negroid-țigănești. Că noua „educație" este de fapt o mixtură de norme, aparținând subculturii de mahalauă țigănească, a combinațiilor tuciurii, că una, că ailaltă. Că „educație", or ne-educație, este și îmbătarea, interminabilă, cu apă rece, că ne-educat este și acela care, neputând merge pe propriile picioare (om, instituție etc.) se pune sub aripa unuia mai puternic. Că acel „mai puternic" este – în cazul nostru- o cultură și o civilizație la modă, bine mediatizată. Că „educat", după mine, este acela care-și dezvoltă propria natură, în cazul de față propria cultură și învățământ că una este educația și alta „învățământul", că nerăbdarea – cazul meu de auto-beșteleală - este tot o ne-educație. Că a repeta aceleași exemple, de zeci de ori, este tot o lipsă de educație, dacă nu o subspecie de polticianism. Adică, bagi, la capul omului, pentru a-l îndoctrina. Că mai educat om este, mai cu seamă, omul care tace. Că puține are un om de zis , că trăncăneala pseudoștiințifică este chiar altceva decât educația, dar că orice „educație" începe cu trăncăneala pe teme educaționale. Că majoritatea educatorilor trăncănesc despre ceea ce trebuie să se facă, dar ei nu fac, că Iisus a stigmatizat odată pentru todeauna fariseismul uman. Care zice, dar nu face, că exemplul nu-i todeauna molipsitor, dar vorbăria, da', că, la român, a vorbi frumos, dar fără urmări, este semn de educație, de om învățat; că trăncăneala, fără urmării faptice, ne este caracteristică și se poate constata, fără un efort, prea mare. Că ne-am *învățat* (deci învățământ) și nu fac nici eu excepție, mai nou, de a zice: „da, da" și de a nu onora acel „da". Că –zicem noi- mai ușor zicem: „fac", și nu facem, decât „nu fac" și să facem. Că, om păcătos, și care nu se mântuiește, nu este cel ce spune „nu fac" , dar face, ci cel care zice: „fac" și nu face. Că, cei buni, au ajuns răi și, cei răi, buni. Că Iosif Visarionovici Stalin, înainte de a veni la putere, poate, nu era atât de bandit cum a devenit, după ce a venit... Că, celui ce i se dă mult, mult i se cere. Nouă nu ni s-a dat, poate, nimic și nu ne cere nimeni nimic. Că adunarea noastră este și un mijloc de a ne defula, că, defularea, este o componentă a psiho-educației. Că, ce sunt seminariile pe la facultăți? Tocmai posibilități de a se „descărca" un tânăr de idei ... și de a le prelua bogomilul de dascăl și a le fructifica. Ei, așa cu noi. Ne adunăm și pentru a ne da importanță; pentru glorie pământească. Deci, pentru ceva care nu seamănă a educație. Plăcerea de a ieși în față nu este gratuită. Primim laude. Unii, pozitive, alții negative. E o șansă și această șansă ne împiedică să devenim mai răi decât suntem, ne împiedecă să devenim mai răi decât eram. Săracul de el! Am putea spune; era un biet seminarist ratat (la Stalin ne referim), un năimit; și, iată, că Istoria-i pune mâna-n cap și lui îi cresc coarne și devine mare ucigaș. Cu acte-n regulă. Și nici măcar nu este pedepsit în timpul vieții pământene. Dar, să înaintăm pe drumul cunoașterii...Un altul, naiv, aude de o grupare, de ciumeți, că face și drege lucruri bune. Se duce la acea grupare și constată – dacă mai constată - că a nimerit într-o bandă de hoți, de colportori de idei ale altora, sau într-o bucătărioară plină cu agenți, or într-o anexă acoperită a unui partid, or, că, de fapt, totul este un „ceva" aranjat pentru a canaliza unele nemulțumiri, a împiedeca dezvoltarea unor idei „dăunătoare" unor adversari pe care naivul vroia să-i combată, că, el, este, de fapt, o victimă care-și tocește sabia și puterea de acțiune, că, mulțumit cu atâta – cu vorba -, se duce la culcare liniștit. Iată o sumă întreagă de chestiuni, care, toate, sunt, de fapt, probleme de educație-ne-educație. *Ne-educat* este și un om care se lasă ușor, ușor, mânuit mintal de o propagandă negativă sau pro... făcută unei persoane, or unor personalități. Dar ai vreme, într-o viață de om, să cercetezi toate erorile și să ajungi să alegi drumul cel bun? Nu! Atunci, care-i problema cu educația, cu învățarea?... cu cercetarea, cu ne-educația? Ce să înveți pe cineva, când, tu însuți, ești un biet neștiutor, care te înveți cu lozinci auzite de la inși pe care nu-i știi cu ce scop ți le spun, ți le înculcă. Și, până să afli, una, alta, te ajunge moartea pe drum. Și, oricum, în afară de Dumnezeu, nimic nu e curat. O întrebare de încheiere: o femeie, romăncă, botezată și educată creștinește (întru ortodoxie), trecând la islamism, prin căsătorie, este educată ori nu? Toate acestea-s lucruri și întrebări omenești și-s cam lipsite de valoare exclusiv educativă... La prima vedere... Dar, tradiția, credința, cine și-o părăsește, indiferent motivul, este clar un ne-educat, un slujitor rău care a îngropat talantul primit de la Stăpânul său. Ostașul, care și-a vândut Șeful, căruia i-a jurat credință, este clar și om lipsit de educație, nu doar numai trădător. Idem, în orice domeniu de activitate. Un „ostaș", care dezertează de la cultura sa, de la morala înaintașilor, este un ne-educat fără scuză. Este un *kinikos*, adică un ins care relativizează ierarhia valorilor date-n păstrare. In fine, nu-s eu cel mai deștept, dar nici dv. și a scrie este un viciu, dacă – în contra constatării făcute, că respectiva preocupare e viciu - tot mai scrii, și atunci totul e pierdut. Din scris nimeni n-a învățat în mod neapărat, dar, totuși, învățătură, fără scris, nu cunoaștem de pe la anul 4ooo încoace. A existat învățătură prin memorie. Toată lumea acceptă că a existat, dar noi n-o cunoaștem în mod direct cum era, ne-o imaginăm cam cum ar fi fost. Mai cu seamă, noi n-am trăit în ea și aceasta-i esențial. Inaintașii, dacii să spunem, se pare că da. Cum era traiul în ea? Am putea spune că avem un răspuns în culegerile de folclor, în tradiția – fostă orală; consemnată azi- păstrată în memoria colectivă și în vechi documente, care, la rândul lor, s-au inspirat dintr-o tradiție orală. Ce va mai fi, vom vedea...

Acu', aștept laude, aștept să mă apreciați, dacă puteți, or să mă înjurați. Și aceasta este tot o formă de „laudă". Negativă... evident ... dar la fel de eficientă pentru cel asupra căruia se exercită. E o formă a invidiei...

George URSA

* Comunicare ținută la Academia Dacoromână, Miercuri, 23/02. 2000

(urmare din pagina 11)

• (**VICTOR EFTIMIU**) După cum nu ştiu, cum a reacţionat, ce atitudine a luat în ziua când i s-a comunicat că închisorile staliniste, prin omorârea lui Iuliu Maniu, a Brătienilor, a lui Ion Mihalache şi Constantin Titel-Petrescu, se transformaseră în mormântul democraţiei româneşti de odinioară.

E foarte cu putinţă ca un asemenea document să existe undeva şi mâine într-o lume cu adevărat liberă şi democratică, alături de alte documente asemănătoare, să aducă o probă în plus la voluminosul dosar al omuciderilor comuniste. E posibil ca, în ultima mărturisire de credinţă a maestrului, să descoperim că nu dictatura legionaro – antonesciană, ci fioroasa dictatură comunistă a fost „o pagină neagră, cea mai neagră, o pagină sângeroasă în care au predominat ura, disprețul omului, disprețul vieţii şi al libertăţii, apoteoza întunericului şi stăvilirea oricărui progres..."

Aceasta este povestea prieteneiei mele cu Victor Eftimiu.

Desigur, se poate pune întrebarea următoare: De ce scriitorul n-a avut curajul să renunţe la privilegiile oferite de regim şi să demaşte la timp fărădelegile comuniste? Răspundem printr-o altă întrebare.

Într-o lume, clădită pe crimă şi minciună, în care ipocrizia, laşitatea, oportunismul, necinstea şi dezmăţul politic, deveniseră elemente de bază ale „umanismului socialist", câţi dintre confraţii lui Victor Eftimiu (Arghezi, Sadoveanu, Camil Petrescu, Geo Bogza, Cezar Petrescu, N. D. Cocea, Zaharia Stancu, Beniuc, Jebeleanu etc.) au avut curajul să iasă din rânduri să spună, ***nu*** fărădelegilor ci, măcar, printr-un gest simbolic, să arate ţării şi lumii că nu vor să fie complici cu asasinii lui Maniu, Gh. Brătianu şi Lucreţiu Pătrăşcanu, complici cu ucigaşii milioanelor de oameni nevinovaţi din răsăritul Europei?

Din nenorocire pentru neamul nostru blajin, evlavios şi niciodată laş, mişel, fricos, niciunul, niciunul dintre confraţii lui Victor Eftimiu, intelectualitatea creatoare a ţării, n-a încercat să-şi pună *condeiul* ei în slujba apărării noilor obidiţi, victimele dictaturii proletariatului. Nici măcar n-au avut curajul lui Victor Eftimiu să înfrunte barbaria comunistă printr-o *referinţă* dată în sprijinul unui *proscris* al regimului, aşa cum a făcut-o poetul cu mine.

Am ascultat *dăunăzi* nişte posturi străine de radio anunţând eliberarea poetului cubanez Armando Valiadaris din închisorile comuniste din ţara lui Fidel Castro şi stabilirea lui în Franţa. Poetul cubanez a stat în temniţele castriste peste două decenii. Şi aceasta numai fiindcă n-a încetat să spună nu dezmăţului marxist din Cuba.

Şi poporul român a avut asemenea cărturari curajoşi: Gheorghe Brătianu, Mircea Vulcănescu, Sandu Tudor, Nicolae Roşu ş.a., care, spre deosebire de Armando Valiadaris, şi-au găsit sfârşitul în închisoare.

Dar dintre confraţii maestrului Eftimiu niciunul. Aproape toţi l-au imitat pe conu' Mihail Sadoveanu, grohăind: „Mi-e bine, madam! Mi-e bine!..."

Iată de ce pentru mine, în lumina celor povestite mai sus, scriitorul Victor Eftimiu n-a făcut parte din tagma Sadovenilor. Într-o societate de poltroni şi delatori, într-o lume viermuind, în mocirla tuturor fărădelegilor, poetul V. Eftimiu a încercat – şi a reuşit întrucâtva - să fie şi să rămână om de onoare şi de mare curaj.

Pe mormântul lui din cimitirul Belu ama aşezat într-o zi câteva flori albe. Mi s-a părut singurul lucru care să ţină locul unui omagiu.

Un omagiu binemeritat, maestre!...

TOLSTOI, HAGI-MURAT şi CECENIA

Ultimii luptători, ne spuneau, deunăzi, posturile de radio, se află în bătaia tunurilor domnului Putin, dar nu se predau. Groznîi număra 350.000 locuitori; din oraş au rămas doar ceva ruine; din oamenii lui nişte umbre, lipsite de tot şi de toate: apă, hrană, medicamente, lumină electrică, căldură.

Şi pe aceştia, ne-o spune fostul ofiţer KGB, Putin, îi vom urmări şi în closete; călăii se înghesuie, statul major – care a fost batjocorit de două buturugi mici (Afganistanul şi Cecenia) - doreşte o revanşană; fiecare sat „eliberat"-asta însemnând incendiat, bombardat şi înfometat - umflă cifrele unor pierderi umane minimalizate pentru că primul ministru a găsit arma electorală eficace: războiul. În rest, krachul financiar, miliardele de dolari sfeterisite, haosul moral, social şi medical, organizaţiile mafiote, Armata a 14-a - uitată prin Basarabia - ce contează? Să-i nimicim pe „teroriştii" ceceni şi cornul abundenţei se va prăbuşi peste superba Rusie.

Şi, uite aşa, se revăruieşte eroicul comunism; se cheamă la treabă vechile aparate costisitoare şi păguboase - (armata, serviciile secrete, miliţiile) - reînvie propaganda mincinoasă, şi, ca în ultimii 80 de ani, marile democraţii ale Occidentului tac, sau se prefac doar că vorbesc; mai scriu câte o rezoluţie în doi peri; îi fac Ursului semn, cu deştu', în timp ce el înfulecă, de zor, şi propriu-i popor şi pe cei din jur; sau chiar îl ameninţă că o să-i ia milioanele de dolari promise.

Dar, cum să-i faci una ca asta: poţi lăsa bietul popor rus în mizerie; şi, apoi, cea mai mare parte din milioane se întorc aici, în „băncişoarele" noastre, iar noii proprietari ai banilor tot aici vor veni, ca pe vremea ţarilor, să-şi cheltuiască averea furată. Şi atunci: o mână spală pe alta şi pot fi folosite amândouă ca să-ţi astupi ochii, urechile şi să-ţi fereci gura.

Şi, pentru că veni vorba de ţari, ne povesteşte Andre Glucksman, într-o cronică, din decembrie anul trecut, că Leon Tolstoi a reluat lucrul, în ultimii zece ani, la ultima lui nuvelă - Hagi Murat - în care cel care a scris *Război şi Pace* îşi evocă tinereţea ce a coincis cu războiul colonial - contra cecenilor - şi opune, şeful rebel, care vrea să-şi salveze căminul şi fiul, ţarului-Nicolaie I - amator de victorii sângeroase şi fetiţe de liceu.

Ţarul va obţine capul decapitat al adversarului său.

Şi, se întreabă editorialistul mai sus amintit: Tolstoi a ales între autocraţie şi liberalism: dar noi?

PETRONIUS jr.

CÂTEVA COMENTARII LA „DAREA DE SEAMĂ ANUALĂ" A FUNDATIEI *BUNA VESTIRE**

Trebuie să recunoaştem că nu avem motive de prea mari bucurii. *„Darea de seamă anuală"* – în ciuda unor rezultate pozitive - semnalează şi, atunci când nu o face, sugerează destule din insuficienţele activităţii noastre. Şi o face începând cu cel(cei) ales(şi) de dvs. drept preşedinte şi terminând cu unul din aceia care – cândva- după ce şi-a manifestat „entuziasmul" activistic (nesilit de nimeni) nu l-a mai văzut nimeni şi nici un măcar 6000 de lei pe an n-a „împins" şi dumnealui.

M-am întrebat (ne-am întrebat ca aleşi să conducem), ca preşedinte, şi întreb şi pe ceilalţi care ar putea fi cauzele semieşecului.

Se încadrează acesta în suita aceea de slăbiciuni tipice sufletului românesc, slăbiciuni de care vorbea Constantin Rădulescu-Motru, Dimitrie Drăghicescu şi diverşi alţii (un Emil Cioran, Mircea Eliade) autori din care ne vom permite să selectăm câte ceva:

-individualismul exacerbat al sufletului românesc; nu-i place tovărăşia; din această cauză el înclină către anarhie;

-acest individualism nu implică spiritul de iniţiativă în viaţa economică şi prea puţin spiritul de independenţă în viaţa politică şi socială (...) Dacă, cu vremea, acest individualism poate fi educat şi transformat într-un individualism creator de instituţii este o altă chestiune. EDUCAŢIA şi TRANSFORMAREA NU SE POATE OPERA DECÂT SUB INFLUIENŢA FACTORULUI SPIRITUAL (Este ceea ce a încercat să facă MIŞCAREA LEGIONARĂ; şi acesta-i motivul pentru care adversarii ei – de ieri şi de azi şi cei din viitor - s-au coalizat şi se vor coaliza contra ei).

De aceea, credem, susţinea Constantin Rădulescu-Motru, în studiul PSIHOLOGIA POPORULUI ROMÂN, publicat în vol. I al Enciclopediei României, că, „trebuie realizată mai întîi o voinţă unitară a sufletului românesc" şi „nimeni, conchide autorul, pomenit mai sus, nu poate prevedea dacă această voinţă se va realiza curând; CEVA MAI MULT DACĂ SE VA REALIZA VREODATĂ".

O altă caracteristică a sufletului românesc este NEPERSEVERENŢA la lucrul început; românului îi este greu până se apucă de ceva, că, de lăsat, se lasă repede – zice un popular scriitor; mulţi observatori (psihologi) compară aceasta cu focul de paie.

Se crede că aceaste deficienţe ar fi de ordin ereditar şi ele ar fi apărut şi s-au conservat genetic odată cu înnoirea statală şi despre care Eminescu va spune cuvinte aspre şi drepte şi ar debuta în secolul trecut odată cu organizarea birocraţiei statale –prilej de înmulţire al politicienilor şi funcţionarilor bugetofagi (În acest moment avem cu mult mai mulţi senatori şi deputaţi decât SUA. Dar nu doar a acestora e problema.).

S-a făcut, de pildă, din politică şi din slujbă la stat, profesiuni de muncă uşoară, de plăcută improvizaţie bohemică. Şi, odată cu instituirea, de către Calimachi, şi de atunci, a salariului (să nu uităm că până la el slujbaşii îşi îndeplineau obligaţiile contra unui bacşiş oferit de cei care veneau cu vreo jalbă etc.), slujbaşii, atunci ca şi azi, vor şi salariu şi bacşiş!

Dar, PERSEVERENŢA, se struneşte şi se susţine într-un anume fel: prin selecţiunea candidaţilor. Dar cum s-o mai faci azi, că doar relelor de până acum li s-au adăugat şi 60 de ani de carlism, comunism şi neocomunism. În această perioadă selecţia s-a făcut pe bază de PCR (adică pile, cunoştiinţe, rubedenii).

Şi, deşi cele de mai sus s-au dus, năravurile au rămas.

Rădulescu-Motru, după Eminescu, precizează că mecanismul acestei deteriorări a sufletului românesc se datorează nepotrivirii dintre factorul ereditar şi cel instituţional: românul este, prin natura lui ereditară, perseverent la lucru şi este şi răbdător, tradiţionalist, dar această natură primară i-a fost pervertită de o greşită viaţă instituţională, oferită, şi imitată, după surogate de stat occidental. El este neperseverent, a devenit astfel, pentru că instituţiile importate l-au obligat la inprovizaţii (Şi veţi vedea că aceste comportări se reflectă şi în cele ale multora din tipurile de fundaţii, care au apărut, ca ciupercile după un potop şi, care, cele mai multe dintre ele, fac treabă doar un strop şi acela, nu de puţine ori, infuzat cu murdărie).

Nu ştim dacă datele publicate de un I. Gabrea în lucrarea sa – *„Şcoala românească*, structura şi politica ei între 1921 şi 1932"- au un corespondent azi dar ele sunt absolut uluitoare. Iată:

- între anii mai sus pomeniţi au fost înscrişi în şcolile rurale aproximativ 1.500.000 elevi;
- totalul populaţiei României era atunci de 16 mil. (pe întreaga perioadă cercetată). Au absolvit cele 4 clase primare 730. 000 ...

Pentru atari rezultate se întreţineau anual 25.000 de învăţători în aproximativ 13.000 de şcoli!

La oraşe lucrurile stăteau ceva mai bine: din 2.270.000 de elevi au absolvit 1.740.000 (10.000 de şcoli şi 35.000 învăţători).

Tatăl meu, director de şcoală rurală (e vorba de tatăl meu, a lui Doru Mihail), cheltuia multe ceasuri ca să-şi cheme elevii la şcoală şi folosea şi vorba bună şi folosea şi amenda.

Ceea ce ni se pare mai grav este discrepanţa între cei înscrişi şi cei care au absolvit diverse şcoli superioare:

- la medicină, din 31.000, absolvă 3852;
- la litere, din peste 58.000, absolvă 5232;
- la ştiinţe, din peste 40.000, absolvă 2875 ş. a. m. d.

Se pare că –azi- alte defecte se vădesc a fi, în bună parte, exacerbate de fostul stat socialist, care, în subtextul vieţii accepta dictonul pe care-l ştim cu toţii: „noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc"...

Este vorba de lipsă de disciplină aici: „poporul român, pe tărâm comercial, cunoaşte munca dezordonată; nu munceşte metodic; munceşte în salturi; este cheltuitor cu timpul; nu-şi ştie valoarea bunurilor după valoarea lor de schimb; iar timpul este pentru el orice –numai bani nu.

Aşa se explică şi lipsa puncutualităţii în relaţiile dintre noi!"

(continuare în pagina 18)

Fundaţia BUNA – VESTIRE

***Notă:** *„Darea de seamă anuală", pe marginea căruia s-a făcut prezentul comentariu, a fost prezentată, sumar, de dl George URSA, secretar general al FCBV, vineri, 24/03. 2000, cu ocazia Adunării Generale a FCBV.*

(urmare din pagina 17)

(CATEVA COMENTARII) Am insistat asupra acestor observaţii făcute de câţiva intelectuali români de pe vremea în care puteai spune ceea ce gândeai şi gândi ceea ce aveai de spus şi o facem pentru că, România, de azi, se află la o răscruce. Răscrucea este de ordin aspiraţional. Observăm, cu durere, că râvnim să realizăm tipul de cultură occidental, „cultură" , care, în ce priveşte viaţa politică, economică şi socială poartă numele de „spirit burghez".

Tendinţele ei sunt previzibile, deja, în consecinţe: pe terenul vieţii politice –sentimentul de supunere slugarnică faţă de opinia majorităţii din ce în ce mai ignorante; respectul faţă de obligaţiile contractate; în problema vieţii economice: libera concureţă este judecătorul suprem în ceea ce numim dreptul la beneficii; în domeniul vieţii sociale: iniţiativa individuală este suprema virtute a progresului şi, pentru a păstra cultul acestei virtuţi, el face din proprietatea individuală un fundament al societăţii.

Acceptăm acest tip de „contract social"?

Sufletul românesc consonează cu „spiritul burghez"?

Politic – susţine Rădulescu-Motru - acordul este foarte vag: la noi legile, care sunt obligaţii contractante, prin reprezentanţii majorităţilor, NU SE RESPECTĂ. Nu le respectă nici cei care le fac, nici cei pentru care se fac.

Mai mult, românul, consideră nerespectarea legilor ca un titlu de putere şi mărire. A inventat şi un proverb (cel puţin): *legile sunt precum gardurile; cei mari şi puternici le sar, cei şmecheri şi slabi trec pe dedesupt, numai boii rămân în faţa lor*...

S-ar putea ca, Mişcarea Legionară, care a preluat în parte această analiză psihologică să şi fi acceptat afirmaţia celui care a fost prof. Rădulescu-Motru, afirmaţie care sună astfel: „ruşine nu este pentru poporul, care se ştie deosebit sufleteşte de popoare glorioase şi puternice, dar este ruşine pentru poporul care n-are îndemnul să-şi cunoască firea şi destinul".

De la această cunoaştere a pornit Corneliu Zelea Codreanu atunci când îşi învăţa camarazii, că, „în rezumat, rolul unei elite este:

- de a conduce o naţiune după legile vieţii unui neam;
- de a-şi lăsa o elită moştenitoare bazată nu pe principiul eredităţii ci pe cel al selecţiunii, căci ea cunoaşte legile vieţii şi poate judeca întrucât persoanele se conformează prin aptitudini şi ştiinţă acestor legi".

Iar, calităţile acestei elite – contrar simplismului spiritului burghez -, şi roadele ei, se vădesc astăzi, cu o inspăimântătoare pregnanţă. Citâm dintr-o revistă franceză (*CAPITAL* martie 2000) : „în Franţa costurile legate de corupţie scumpesc lucrările publice cu 15% ; acest viciu îl creează sistemul politic şi juridic francez". Şi cum Franţa este –de unde până unde?- „sora noastră mai mare", *giantă latină* zice un bine cunoscut erou, vasăzică, şi, cum noi vrem s-o ajungem şi chiar s-o întrecem, rezultă un procentaj substanţial îmbunătăţit în ceea ce priveşte corupţia noastră autohtonă.

Întrebare de baraj: dacă TGV Nord, din Franţa, a costat cu 1,2 miliarde de franci mai mult decât ar fi fost normal, din cauza contractelor trucate, la cât s-ar ridica valoarea bănească la lucrări similare în România?

Tocmai cele absente din descrierea lui Rădulescu-Motru:

1. Curăţenie sufletească;
2. Capacitate de muncă şi de creaţie;
3. Vitejie;
4. Viaţa aspră şi războire permanentă cu greutăţile aşezate în calea neamului;
5. Sărăcie: adică renunţarea voluntară de a acumula avere (care, fireşte, este arma numărul unu împotriva corupţiei);
6. credinţa în Dumnezeu;
7. Dragostea.

Aceste ultime obligaţii sunt absente în „spiritul burghez" care domină azi Uniunea Europeană.

Iar Căpitanul vine cu o altă rectificare fără de care U.E. se va afla într-un impas într-un impas greu de depăşit: „Drepturile omului" – spune C. Z. C. - „nu sunt mărginte numai de drepturile altui om ci şi de alte drepturi. Pentru că există trei entităţi distincte: 1. individul; 2. Colectivitatea naţională actuală, adică totalitatea indivizilor din aceiaşi naţie, trăind într-un stat la un moment dat şi 3. Naţiunea, acea entitate istorică trăind peste veacuri cu rădăcinile înfipte în negura vremii şi cu un viitor infinit".

Şi anii vieţii noastre, şi trecutul şi viitorul, merită atenţia şi grija noastră. Pe aceste coordonate ne-am străduit noi să ţinem şi să îndrumăm Fundaţia BUNA-VESTIRE.

Din nefericire, şi din pricini pe care-mi este greu să le analizez acum, noi am neglijat o serie de comandamente fără de care Corneliu Codreanu nu credea că poate vieţui o comunitate: în primul rând unitatea.

El ne cere fiecăruia dintre noi să ne călcăm în picioare orgoliul şi vanitatea şi să facem în aşa fel ca unitatea să fie o stâncă de neclintit. Nu-i nevoie să vă reamintesc legenda Horaţiilor şi Curiaţilor; şi nici proverbul românesc: că nu poţi frânge un mănunchi de joarde dar o faci uşor rupând una câte una...

Şi, aici, credem noi, se află eşecul parţial al activităţii noastre.

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA - VRANCEA

Redactor şef: George URSA

Redactor: George Alexandru URSA

Corector: Nicolae VEGA

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie;

• Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

• Administraţie: 095/66.53.27.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS.

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: George URSA